

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ – PRS

Dreamer – První Slapnutí a první závodní kilometry

Cas plyne nemilosrdne a tak zimní období plně pohodového najíždění, turistiky a nekonečných hodin na trenážeru skončilo a začala i nám amatérům závodní sezóna. To profici si užívají už pěkných pár týdnů, zrovna dnes se jede klasika Flandry, kterou mám v plánu zkouknout ze záznamu po dojetí. Nas totiž čeká První Slapnutí, otvírák sezóny. Letos ale ne jako hromadný závod, ale jako Vrchar, tedy 3-4 měřené úseky do kopce. Což by mi mělo sedět, ale po soustředění na Jižní Moravu od sebe nic nečekám, tím spíše, když jsem se po pár týdnech také ukázal na Sumave a v sobotu jsem neodolal a kromě ranního behání jsem odpoledne ještě vyrazil zkouknout sniž na Pancir. Takže výsledek kdo chce moc, nemá nic, by se přímo nabízel, ale nepředbíháme. Nedele ráno, budíček v 6h a cesta autem ze Sumavy do Nového Strážce. Na prezentaci očekávána fronta, takže start stihám jen tak tak, ale ono je tohle potřeba, zopakovat si ty závodní návyky a postupně se do toho dostat. Tím spis jsem rád, že se dnes nejede hromadák, ani nevím proč se vlastně nejede, budu se muset zeptat Diabla. Nicméně pěkně ostře se jede hned po startu, říkám si který "magor" v orange dresu to tam tahne na spící pak mi to dojde, je to nováček Ryba! Docela si dávám až k prvnímu měřenému úseku do kopce. Ale beru to jak to je, podvědomě vím, že na velký výkon to dnes nebude, takže se nemá cenu setřit, vlastně mi to vyhovuje, že si musím dávat i mimo měřené úseky! Mezitím člověk popovídá co je nového u známých po zimu, je tu Lawi Stars, Jirka Baier, od nás nováček Otas, Luke, Středa s novým výtuněným a novou se lesknoucím strojem a spousta dalších, hlásí se ke mě Tomas od Kurete, fajn poznat zase někoho nového. Jen s Kolikacem jsem toho moc nestihl probrat, protože jemu Rybovo závodní tempo asi moc nechutnalo a úseky jezdil v dalších skupinkách. První měřené úsek se mi jede ze začátku samozřejmě nic moc, zvláště když mě záhy dojede McHammer a M. Gregus. Ale pak už se tolik nevzdalují, přesto mi více než minutu dávají. Já jedu, jak jen můžu, takže nahore spokojenost, že jsem se zmákl a bolelo mě to, to byl účel. Horsi by bylo kdybych to objel s vědomím, že slo víc, ale z nějakého důvodu jsem se k tomu nedonutil. V podobném duchu probíhá i druhý měřené úsek. Sundal jsem navleky na nohy a jak jsem pote doma zjistil, nakonec jsem si i nohy letos poprvé trochu opalil. Sice jsem plánoval po každém úseku navleky nasadit, ale jelikož se i mezi úseky docela jelo, jak jsem už naznačil, nebyl na to čas. Což nakonec ani nevádělo, ve sjezdech zima tolik nebyla. Krajina tradičně krásná, jaro se probouzí, tráva se začíná zelenat. Každý úsek vypadá tak, že mě McHammer záhy dojede, následuje Gregus, jehož nafouklá svalnatá lytka mě s každým úsekem více a více fascinují, stejně jako jeho krásný nový Canyon na elektrice model 2019. Vzpomínám na Bobka, který psal, že na mě marně na soustředění hledal gram tuku a svalů, začínám mu rozumět, dneska bych si nejrůznější ten sval od Greguse potřeboval vypůjčit. Opet hezke potvrzení že o váze to u nás amatérů až tak není, protože i kolo mám lehčí a stejně nestihám pomalu sledovat, jak kolem mě kluci pokazí proletí. Třetí úsek jsem jel dobrovolně, ale vůbec mi to nevádělo a paradoxně se mi jel asi nejlépe. Začalo se zatahovat, slunce zasló a před posledním úsekem jsme vytuhli při čekání na časomíru možná čtvrt hodiny. Nic moc příjemného, ale dneska mi to vlastně nevádělo. Tedy kromě výkonu na posledním úseku, kde začátek byl dle očekávání špatný a vlastně jsem se poradně nerozjel až nahoru. To jsem si ale vynahradil pote, kdy se zhruba 20km zpět do Nového Strážce trojice McHammer+Gregus+Tomas rozhodla pojmout jako časovku trojic a já za nimi jen plapolal. Ale super, další trénink "zadarmo" a nad plán, neda se svítit, teď už ty intervaly potřebuji jako koza drbání, jestli chci později v sezóně něco případně zajet. V cíli rychle rozloučení, zvažíme ještě McHammerovo vypůjčené kolo a protože teplo zrovna dvakrát není a bedna z toho dnes také určitě nebude, vyrazím pomalu domů. Je moc fajn, že Diabla drží První Slapnutí, potázmo UAC, byt si trochu kladu otázku, jak by to dnes vypadalo, kdyby se jel hromadák. Ona by ta příprava ale asi taky pak vypadala jinak, takhle jsem si mohl užít ten sobotní Pancir a to se také počítá. Tak cí onak, První Slapnutí se mi líbilo, je dobře dostat se do toho kolotoče pokud možno nejdřív. Chut do závodění a na kolo tu je, výkon přijde později!

MILOVICE - PAVE TOUR

Dreamer – Milovice Pave tour v přátelském tempu

Prvního května se koná tradiční jarní klasika Milovice Pave Tour, závod někým proklínány a nenáviděný, jinými naopak oblíbený a obdivovaný. Toľik emoci vyvolává, protože podobných závodů u nás moc není. Kostky, pave, jedna z mála příležitostí okusit na vlastní oči to, co sledujeme celý duben v televizi z přenosů z Belgie a Holandska. Letos s účastí hodně váham, jak je zvykem, převládá strach z defektu, padu, hlásí i destové přehánky. Nicméně když jdu v úterý večer spat, uvědomuji si, že tak nějak uvazují každý rok. Ráno moudřejší večera, počasí vypadá fajn, jen Kolikac hlásí že to letos neda. Jako má můj respekt, že se dokázal prinitit nejet, já z toho "stereotypu" nedokázal vystoupit, ale proč bych měl, když se mi jednoduše chtělo jet? Vyrazím do Milovic sám a jsem tam před 10h. K mému překvapení je u prezentace mega fronta až ven, navíc začíná pršet a je zima. Čekám venku pul hodiny nechci, sedám zpět do auta, koukám na radar a přemyslím jak dál. Z destového mraku je solidně mokro, takže nervozita stoupá. Ale co, už jsem tu, jdu do boje! Na prezentaci jsem asi třetí od konce, akorát jsem dostal poslední číslo mé kategorie. Je 10:45 a jsem přihlášený, nastěsti hlásí že start bude o 10min posunutý. I tak moje

rozjeti spociva v uzasne delce necelych 5min a 1,2km, kratši "rozjeti" jsem asi nikdy nemel. Ale v hlavne mam pohodu, klidek, tabacek, stoupam si na start, silnice osycha, slunce sviti, vedle stoji pekna slecna, prede mnou Kapr, za mnou Pistachio, co vic chtit? Sundavam prebytecne svrsky, poradatel hlasi start za 2min, kdyz v tom rana z kanonu a start je neplanovane tady! Tak s chuti do toho, at je pul hotovo. Plaste po lonskych defektech letos natlakovane na 8baru, uvodni terenni usek jsem si letos ani neprojel, takze jedu hodne opatrne. Na startu snad pres 200 lidi nekdo hlasi, vidim pred sebou Kapra, Pistachia, kolem se prodira dopredu Vitek Novak. Uvodni usek je uspesne za mnou, ostrá prava a pekne do lajny a snad stale v celnim baliku, na pohodu, prijde mi ze se jede zatim friendly tempo, jako na Sazavaku. Jenze ouha, Kapra najednou nevidim, lajna je delsi nez by jeden cekal a kdyz vykouknu, uz se zacinaji delat diry. Jedu tedy tradicni srot, uz nekolikrat jsem se takto vratil do celniho baliku. Letos mi ale osud prichystal jinou zkusenost. Najednou je to rozpojene, ja tahnu za sebou par lidi, balik vidime, ale samozrejme nam pomalu odjizdi. Sice kolem projede par "profiku" prilepenych za autem, ale na to dnes nemam nohy a ani bych si do toho vlaku nenastoupil. Presto byla asi sance chytit se par borcu, nebo Ryba me predjizdel, ale co naplat, tempo se zmenilo na nepratelske a to bylo i na me moc. Mozna mi tady nekde chybel Kolikac nebo nejaky dalsi znamy magnet, který by me donutil prislapnout, protoze moc nechybelo. Jedu tedy par km jeste naplno, tahnu za sebou jednu slecnu a jednoho kluka, ale kdyz mi moc nestrídaji, vidim ze to nema cenu. Zahy nas dojede vetsi skupina, která se postupne rozroste na cca 30 lidi, je v ni Pistachio. Je mi jasne ze v celnim baliku bude klidne 80-90 lidi a ja tam nejsem. Co se da delat, nektere useky se u nas opravdu nejede, ale kdyz pak prijdu tezke useky po kostkach, nebo ta terenni vložka po startu, kterou jedeme jeste dvakrat, mam i ja co delat, abych ve skupine zustal. Vetsinou tak jezdim vzadu ve skupine, jednak abych jel s bezpecnym odstupem a druhak, abych si aspon trochu daval. Tim tedy urcite nechci nasi skupinu shazovat, i ja jsem si daval, ale tady s tim moc delat neslo. Zvazoval jsem i jit do uniku chvilemi, jenze pri tak velke skupine by to bylo na vetru bez sance. Takze vlastne jsem si tady ted ukazkove rozebral, ze jsem na lepsi skupinu dnes nohy nemel, nebot jsem provahal par pozic po startu, at uz to bylo nerozjetim, nebo prilis opatrnou a bohorovnou jizdou. Par lidi at uz po defektu nebo technicky problemem dojedeme nebo mijime, ale prijde mi to letos docela klidnejsi, i kdyz je pravda ze povalujících se bidonu napric trati bylo vice nez dost. O to vic jsem si ale mohl uzivat skupinu, obcas s nekym prohodit par slov a pokochat se trochu i zeleno zlutou krajinou. Mala Belgie mi letos prisla jednodussi, panelovy sjezd byl v pohode, ze jsem nechapal, jak jsem se tam pred rokem mohl vydefektovat. Svy m způsobem klidnejsi Milovice jsem asi jeste nezazil, takze i takova nova zkusenost se hodi. Zaverecny spurt jsem vynechal a stastny ze jsem vse prezil ve zdravi a bez ujmy materialu jsem dojel nekde ve druhe stovce vysledkove listiny. Definitivne jsem si ale letos potvrdil, ze mam tenhle zavod vlastne rad, prave proto, jak je narocny, jak je hodne o stesti, pozici na startu a v baliku. Je to unikatni zavod a ma svoji vahu prijat na nej, i kdyz rozum pokazde rika opak!

Luke – Hákuje #MVDP

Bylo mokré ráno, první máj,
ranní máj, byl závodu čas.
Výstřelu zval ke startu hlas,
kde bláznů balík se hnál.

Za první zatáčkou a výjezdem kolem radnice leží holčička vedle svého kola a brečí. Garmin ukazuje sto ujetých metrů. Za dalších sto metrů další pád. Jo tak takhle jsme si to s Oťasem přesně představovali, když jsme před hodinou seděli v kufru auta aby na nás nepršelo. Vůbec se nám nechtělo, člověk nechce zmrzačit sebe, ani kolo. Rezignace na Kaprovo "na startu se natlačit co nejvíc dopředu". Při krátkém rozjetí učím své mokré Bory brzdít. Po chvílce najdeme společnou notu a suneme se na start. Jsme s Oťasem mezi posledními, ale to nevádí, hlavní bude přežít. Střih, 300 metrů, další pád, zapomněl jsem na vše před startem a už jsem předjel snad sto lidí, libuji si, jak sem se pěkně dostal dopředu a kde se hodně brzdilo jsem vždycky našel nějakou úspornou cestičku. Postupně se dostávám na čelo skupiny, která už má před sebou menší díru. Tak tohle by mohlo stačit, říkám si protože tep je dávno v rudém pásmu. To ještě netuším že jsem stejně tak vzadu, že se jedu možná o 150 místo. Koukám, kdo tu je, a překvapivě Oťas hned za mnou. Taky to moc nešetřil. Jinak je nás hodně, takže pořád někdo chce jet. Každou chvíli je třeba přišlápnout, aby se to netrhlo, napít se je umění, jídlo sem si radši ani nebral. Přichází Malá Belgie a je vidět spousta skupinek před námi. Jo takhle nějak to vypadá vždycky v televizi a teď to vidím live. Paráda. Zbytek prvního kola se snažím udržet skupinu pohromadě a lepím pár děr. Občas je ještě síla prohodit pár slov s Oťasem. Jinak se ale jede pro mě dost ostré tempo, takže v druhém kole už se cedím trochu dozadu skupiny, snažím se trochu odpočinout. V menším stoupaní po kostkách odjízdi 3 lidi, které hákuje Oťas. Hustý! Až k Malé Belgii jede naše skupina dost rychle a při výjezdu z kostek je dojíždíme. Ukazuje se, že Malá Belgie mi sedí a tak jsem za chvíli na čele u Oťase. Koukám, že celou cestu hákuje holandského mistra (MVDP), který dal asi Milovicím přednost před Lutychem. Někde jsem ztratil jeden šroub z košíku na bidon a ten tam tak plandá. Občas ho rovnám a hned se propadám na konec skupiny, jenže na dalších kostkách už je zas nakřivo. Nechci přijít o pití, ale není čas to řešit. Dojíždíme odpadlíky z předních skupin, předjíždíme lidi s defektem a dál se valíme po kostkách, panelkách a rozbitých silnicích. Teď už díry neskáču, ale objíždím, přichází první náznaky únavy. Snažím se být aspoň planý Oťasovi s Pepínem, ale popravě mě přijde, že oba vypadají líp jak já. Ach jo... Při nájezdu do předposledního kola jdu na čelo abych se měl kam propadat. V mírných stoupaních už dost trpím a

říkám si, že asi brzo odpadnu, ale při pohledech kolem v tom nejspíš nebudu sám. Kostky přežiju ve skupině a Malá Belgie mě opět posouvá na čelo. Mám čas konečně prohodit bidony, trošku se uklidnit. Pořádně napít. Pak ještě zalepit jednu mezeru a pak se zdá už se tempo konečně uklidňuje. Bohužel sil už není dost a tak do posledního kola nenajíždím z čela skupiny a viset to až nahoru hodně bolí. Přepínám do módu držet kolo přede mnou a víc mě nezajímá. Před borcem přede mnou se dělá díra a pár lidí nás předjíždí, ale říkám si, že jsem pořád ještě cca v půlce, že se to sjede, a tak jen visím. Konečně vrchol, před námi 50 metrů díra, ale za námi nikdo. Vepředu zbylo sotva 20 lidí, dalších dvacet lidí ze skupiny jsme někde ztratily, vím, že Pepíno to ustál, jel moc pěkně, ale Oťas bohužel zůstal vzadu, přitom vypadal hodně dobře. Ten nám ještě ukáže. Borec přede mnou drží odstup na skupinu, ale neblížíme se, já nejsem schopen střídát a jen visím. Před Malou Belgií rezignace a grupa definitivně odjíždí. Naopak za námi přiletí holčina, která ještě má dost sil, borec odpadá a já jsem odtažen do cíle, celkově 160. místo z nějakých 270 startujících. Těžko se hodnotí, jaké to vlastně bylo. Spousta utrpení, ale i pěkné momenty a pocit být u toho a zvládnout 3 hodiny pro mě velmi intenzivního tempa. Celkový zážitek trochu kazí Rybova zlomenina, ale zas radost z Kaprova pódia.

KRASLICKÝ ŠÍP

Kolikáč – Šlapkó jéd!

V sobotu rozlučka Šlapky Technika se svobodným stavem. Bodyzorbíng, gigantický beer pong, lidský stolní fotbal, lukohra, motokáry. Do toho basa Staropramenu, kde syčí jedno za druhým. Technik mě objímá a ptá se mě, proč jsem tak smutnej? Nevím, už jsem asi starej, a do těch action aktivit nějak nejdu na plno, bojím se o sebe, že si něco udělám. V hlavě nedělní Kraslický šíp a tu šílenou předpověď počasí. To jsou paradoxy, hromadák někde v zapadlém Krušnohoří, na to se těším a půjdu do toho zase na plno. Večer párty v centru a taneční parket pro Technika. To už nějak nedávám. Představa budíčku v 5,30h. mě děsí. Do toho už mě celý květen nějak pobolívá po jídle břicho. To jsou stavy. Kapr píše, že snad poprvé nedá na závod dole krátký. Oťas volá, že se těší na plánovaném místě srazu. Profesor nepíše, že nejede. Magoři! Vůbec nevím, co na sebe, házím hadry na hromadu, až to vypadá na hokejovou tašku. Rosničky chtějí 3 stupně, takže pocitově to bude 0. A do toho jemný deštík. Břicho po roštěné z motokár o sobě dává zase vědět. Snažím se usnout s mantrou Mr. Honzise: „Jakmile vyměkneš, je konec!“ Moc to nepomáhá ... Brzký ranní mobilní budík. Proplouvám ztichlým bytem, do bidonu natlačit 2 gely, nasypat ionťáku a rozmixovat, zredukovat hadry a narvat do tašky. Vyndat sedadla z auta a valit pro kluky. S Profesorem a Oťasem už je lépe. Jsou naladěni na stejnou notu, jsme jak na korbě vojenského nákladáku, co veze povstalce do boje. Probíráme všechny nástrahy dnešní bitvy. Stáhnout okénko, vystrčit ruku a rychle ji zase schovat. Topení jede na plný výkon. Dreamer nás povzbuzuje po sociálních komunikátorech fotkou zamrzlého Klínovce. Silnice osychají, ale teplota klesá. Jedeme do hor! V závěťi u auta nakonec volím nejtenčí variantu oblečení ve stylu dlouhý-dlouhý. Rozjet se Kraslicemi a klepat kosu, nahlídnout na začátek cílového stojky na Glassberg. Právě sjíždějící Jonatán hlásí, že lajna je natažena po výjezdu nepěkné stěny. Tak to bude chtít pošestřit na ten závěr... Tůkáme si pro štěstí a vyrážíme na zteč. Zkusit se vycucnout balíkem z Kraslic na Bublavu s co nejmenším výdejem sil. S Kaprem bok po boku, chvílemi stačíme i prohodit pár povzbudivých slov. Ale silnice je hrozný tankodrom, lítáme v těch dírách zalitých vodou. Stříbrná a jsme furt s nimi. Odbočka doleva na Bublavu, ještě si to tady dáme 4x, než dáme pravou na Přebuz. Prémie se blíží a vepředu se rozjíždí kruté tempo. Kopec je to jetelný, žádná stojka, ale ten šrot mi přestává chutnat. Kapr tu již není, otáčím se a za mnou se to rozpojilo. Pěkná d'oura. Gumuji se na ocase čela, ale ani mě není souzeno jet s nimi dál. Hotovo, po necelých 15 minutách mám dnes vymalováno ... Jsme tu ve 3 lidech, před námi na dostřel další 3 kusy a Čespa. Padáme do Kraslic a najíždíme znovu na stoupání, co jsme jeli od startu. Je tu s námi zatím průběžně nejlepší žena Klára Zadáková a ta to jako jediná burcuje! Jede neskutečně. Já se furt otáčím, počítám, že se za námi valí větší skupina a jestli tam zahlédnu bráchovu orange helmu, přesunu se na pomoc jemu. Ale za námi prázdno, a tak nezbyvá než vyslyšet Klářino přání, ať sjedeme ty 4 kusy před sebou. Pravidelně střídáme včetně Kláry a nahoře na Bublavě jsme odměnění. A hele, on je tu i Laco Šindelár. Tak to dostává grády, do hlavy naprogramovat kód, ať z té grupy vylovím co nejvíce bodů do UAC soutěže týmů... Klára si nás diriguje, chce s námi co nejdéle vydržet, ale nemá tady nikoho k sobě z týmu, to mi nějak hlava nebere, když jede o vítězství... Čespa probírá moje žluté dráty od vazelíny, aby zábava nestála. Se štěstím se vyhýbáme těm kráterům v silnici a stále držíme při sobě. 4 zaváděcí okruhy za námi a odbočujeme na grande finále. Kopec na Přebuz mě vyvolává myšlenky na Foncky na Mamutu. Nechci trpět někomu v háku, a tak lezu na špic a společně s Lacem si užíváme výhledů na ty krátery před sebou. Nikdo nejde přes nás a nahoře si pochvalujeme, že toto je ta pravá cyklistika. Jóó! Nádherný stavy! Jsme již jen ve čtyřech kusech, po chvíli si nás doskakuje Čespa. A před námi se zjevuje nějaký bonbónek. Čekám trochu lepšího asfaltu, ale to řešeto pokračuje dále. Gradu je to v Přebuzi, kde snad není kousek hladkého povrchu, po kterém by šlo rozumně jet... Sjíždíme si spart'ana Jirku Baiera a hned ho necháváme osudu, Čespa totiž drtí špic. S křečí odpadá další borec, který jel v bundě, která mu dělala dobrý padák, tak se ani nedivím, kde poztrácel ty drahocenné watty. Kraslice 8 kilometrů, ale nepojedeme údolím kolem řeky, ještě si dáme brdek na Smolnou. Čespa už neslézá ze špice, držím silou vůle, nechci tady vypadnout. Chci říznout Laca! Díry stále pokračují, jednu

trefuji přímo na komoru, až to zazvoní... Doma pak ještě ohledávám kolo, ale snad to bylo bez ztráty na materiálu. Vyklepáváme nohy před závěrečným soubojem na Glassberg, bidony ztrestány, ještě mám nápad sundat rukavice, ale to již nestíhám a točíme doprava k cíli. Zezadu pozoruji, jak Čespa odskakuje, ale ty další dva chci dát. 34x28 točit frekvenci, hlavně žádné nástupy, které by mě přikovaly zpět. První točky za námi, malá rovinka a znovu do stěny. Laco už se motá od strany ke straně, já nejkratší přímou cestou k cíli. Nohy drží a v té rozhodující chvíli jsou tu další wattý ze Sojovic. No to je nádhera, Šlapkó jéd! Kolíkáciííí! Jdu přes Laca a i přes druhého borce, se kterým ještě svádím souboj těsně před páskou. A nakonec vítězný! Sojovice forever, děkujííí! Hlava v předklonu, ruce bezvládně na rodlech, sliny kapou na rámovku a pomalu přimrzají. Tak tohle tedy bylo grande finále. A po chvíli sejít kousek pod cíl a poslat tam pár decibelů pro Kapra. Famózně obkládá celou grupu a hlídá si svoje stříbro! Sjíždíme dolů a hecujeme další a další borce a borkyně, co to dnes dali. Chtělo to počkat i na zlatého Oťase a další Šlapky, omluva, ale ta zima je proti, rychle do auta se převléknout do zimních bund. Všichni orange nakonec v pořádku v cíli mohou aplaudovat zlatému Oťasovi a stříbrnému Kaprovi. Jo, Kraslický šíp se dobře zabodl do našich myslí. Parádně zorganizovaný hromadný match v drsné kopcovité krajině. Jediná výtka k těm povrchům, ale s tím nic pořadatelé neudělají... snad za rok nám to silničáři trochu více a lépe opraví...

PRAHA-DOKSY

Barbánek – Mylné dvě informace aneb regenerace v bublinkové lázni

Mylné dvě informace aneb regenerace v bublinkové lázni Je už to nějaký pátek co proběhlo soustředění trochu jinak s Icemanem v Uhřetěvsi Zatím co my se soustředíme pekelně,kamarádi jedí Kolodějskou kaši a ten kdo jí měl málo, ještě se přišel na nás podívat.Kolíkáč a Vokyn s přítelkyní, Turista si odskočil z domova na bajku a Balů asi přijel sockou! Zábava byla v plném proudu až došlo na téma Doksy vše to bylo,tak krásně publikované a hlavně po pivu,tak úžasné,že jsem si řekl o vstupenku na tento závod.Těšil jsem se hlavně na mejdánec v kempu a ranní cestu zpět. Turista ač závody nejezdí si vstupenku vzal také Ač jsem byl ovlivněn alkoholem, z tohohle nešlo už vycouvat Stále jsem běhal a na kolo neměl moc času,jen občas nějaká jízda z práce co snad nestojí ani za řeč. Letos to vypadá snad na rekordní účast Šlapek,vůbec si to nedovedu představit,jsem tu poměrně dlouho a přesto jsem toho zažil,tak málo! Stačí si přečíst starší reporty a člověk pochopí jak to tu lidi milují a kolik silných zážitků mají za sebou! Datum 30.května se blížil a já se rozhodl,že se zaregistruji do UAC,vlastně nevím proč,protože žádné závody nejezdím,ale co mít vlastní číslo není jistě od věci Zpětná vazba z registrace nepřišla, tak ještě píši email na UAC jestli mě tam mají nebo ne! Odpověď žádná,tak to nechám plavat. Ve středu jsem se podíval konečně na silničku,ještě špinavá od baráku na wodstřel, úplně prázdné duše a v plné zimní výbavě ji sundávám ze zdi.Má to smysl všechny ty blatníky,zástěrky,brašny a reflexní pásky kvůli jednomu dni sundavat kladu si otázku,ale jo aspoň ji umyji Vše demontuji, čistím, mažu, foukám je připravená Večer mi piše Kolíkáč,že mě nevidí na UAC, tak mu říkám svůj příběh ohledně registrace. Robert vzal comp a za chvíli se děly věci, po pár minutách mám své číslo Jdu si připravit věci na ten den D,počasí má být luxusní takže krátký krátký. Beru batoh a na hromadu házím všechny ty potřebné věci,hlavně šp.cky ty musí být všude,takže plný batoh Čtvrteční ráno se vstává úplně jinak. To,že mám ještě na dopoledne školení mě vůbec netrápí a pěkně si připravuji do bidonu medovou vodu,aspoň poznám na co lita po ČR Turista a Bobek Kolega přijíždí s autem a vše potřebné hážu do kufru. A už to na sociální síti žije Dopoledne uteče jako voda,dám si ještě oběd a jdu se k autu v Podolí převléknout a vyrazit s batohem na zádech směr Třeboradice. Projíždím všechny ty nábřeží přeplněné turisty, auty. Dívám se na ty pražský dominanty cestou, nad kterými stojí Hradčany. Ten pohled se neokouká! Na Palmovce mi přijde,že mám nějak nízko sedlo a když jedu kolem cykloservisu zajdu dovnitř, abych si tam vypůjčil metr. Když vylezl pán,hned mi říká kam se sem cpete,čumím na něj jako blázen! Požádám ho o metr ,tolik ochoty jako měl on, se pohromadě jen tak nevidí zjišťuji,že o 1,5cm je níže,docela jsem počítal s tím,že mi půjčí imbus, abych si to mohl upravit,bohužel jsem se přepočítal a tak znechuceně opouštím to nehostinné místo a venku musím přeskládat batoh abych imbus vyndal. Už jsem v Čakovcích a mám ještě čas,sedám do restaurace na zahrádku dávám si ještě kávu jeden pořádný vdolek A jsem u teplárny,tolik lidí co cyklistikou žijí jsem dlouho neviděl. Když se trochu rozkoukám jdu na prezentaci, kde to řídí hodně přísná bába,která každého jebe i mě zjebala,že tam vůbec registrovaný nejsem a jak to teda chci,nakonec se s ní domluvím zřejmě viděla čeho mám plný batoh a to ještě netušila,že spím v kempu Když jsem mluvil s Bobkem,ptám se ho jestli se ubytování platí u paní přísné,prý jo a tak tam jdu znovu,opět jsem zjebán proč jsem to neřekl hned Vidím Pantátu jdu s ním prohodit pár slov,rád ho vidím a hned se dozvídám,že půjčil mobil Kolíkáčovi a ten mu tam něco nainstaloval a úplně mu otočil svět,tolik zpráv za jeden den co dostal,nedostal pomalu za celý život Prohodím pár slov s Konikem,Čespou a dalšími. Je to pro mě úplně nový svět,vždyť silniční závod jsem skoro na měsíc přesně jel před třemi lety a to Sázavák. Začínám si uvědomovat vážnost situace a jdu si odskočit ještě do řepky Orange konvoj co přijíždí nejde přehlédnout,jdu se přivítat a užívám si tu atmosféru! Opět všechny rád vidím. Kolíkáč rozdává čísla a já na záda připínám 480. Společné hromadné foto mi připomíná focení ve škole na konci roku,to bylo žáků a některé jsem vůbec neznal Dát batoh ke Koníkovi do auta, do kapes,telefon, který jsem původně brát nechtěl, tyčku, jesenku, duši, bombičku. Ještě se bavím se Sousedem,který mi říká jak to probíhá,že začátek se jede 30 km za autem a potom se začíná

závodit a Romanov, že je dlouhý, tak 3 km, tyto informace si ukládám do hlavy. První balík šel na start a my je následujeme. Jdu jako ovce v oranžovém stádu za Kolikáčem, Kaprem, Dreamrem, Turistou, Bobkem a najednou čumím, že stojím v předních pozicích. Popřejeme si hodně štěstí!!! Koník rozjíždí svůj vůz a mega balík se dává do pohybu. Jsem nervozní jako prase a hodně moc se soustředím, abych neudělal nějakou chybu, ruce stále na brzdách a pořád v pozoru. Hukot gald je neskutečný, také jsem dlouho tento zvuk neslyšel. Nejede se úplně pomalu lidi kolem mě se střídají, ale stále jsem v předních pozicích ve společnosti Bobka, Kapra, Turisty, Kolikáče, Dreamra. Je docela pěkné nevědět co mě čeká a kam jedu. Člověk poprvé v životě vidí, jak se přiřítí Léna v sedmimílových botech na zimáku od Kolikáče kde jsou zástěrky ve vodorovné poloze a nakoukne mezi top elitu V duchu si říkám, že já howado ty blatníky sundaval Koukám na km jak na naskakují a říkám si, že na 20 km se v klidu najím o to větší překvapení bylo, když na 15 km slyším zatroubení a je ostře odstartováno. Vzpomenu si na Sousedu, kde je těch jeho 30 km Vůbec neznám nic a tak kde je potřeba, tak šlapu, kde je potřeba brzdit, tak brzdím, Čechelice se mi jedou dobře a pořád se tak nějak motám v balíku. Řepín už je přísnější na velkou placku, co mám vzadu vůbec nevím soustředím se jen na šlapání a chci se udržet kolem Kolikáče což se mi daří a na vršku Řepína zatahujeme za sebou oponu. Kolík mě povzbuzuje to je parádní přívál energie! Dojíždíme ke skupině a zase pěkně pohromadě, vůbec jsem si nevšiml, že už tam není Bobek škoda, že si vybral černého Petra! Dojíždíme ke skupině a zase pěkně pohromadě, vůbec jsem si nevšiml, že už tam není Bobek škoda, že si vybral černého Petra! Kolikáč mi říká, že teď ať pošetrím v kokořínském údolí pěkně na Romanov. Něco malého sním a pozoruji Kapra a ostatní jak si pěkně šlapou, je skvělé vidět to takhle v realitě! Ohlížím se za sebe a dostávám napomenutí ať koukám jen dopředu aby se nestalo nějaké neštěstí, beru si to k srdci. Ještě se pak lehce otru o Jardu Redla ono v tom těsném prostoru se není čemu divit, omlouvám se mu, byl v pohodě. Jede se mi pocitově fakt moc hezky a to najednou vidím jak Kolikáč to bere po levé straně a upaluje dopředu jdu mu do háku a za chvíli jsem před ním na špici, ostrá pravá a málem návštěva v kufru Koníkova vozu zareagoval ale rychle a ujel. To už se začíná silnice zvedat Romanov je tu. 3 km v tempu nedám a tak jedu ze začátku ne úplně pomalu, ale pro sebe tak abych mohl později se zmáchnout více. Propadám se z první pozice, chci se udržet Kapra a Kolikáče jsem za nimi a najednou vidím nejen já řídicího se cyklistu z koce dolů šílenou rychlostí, nezvládá levotočivou zatáčku, má jednu tretru vycvaknutou a vjíždí mimo silnici kde mu na kamenech a jehličí uklouzne zadní kolo. On padá na zem kolo hobluje železná svodidla a vydává hrozný zvuk. Cyklista prolétl pod svodidly což by bylo fajn, jenže bokem nazazil na nosník který drží svodidla a kolem něj se otočil. Bylo to jako když hadrový panák letí Neváhal jsem ani vteřinu otočil se a jel k němu. Zastavil tam kluk s dodávkou a ještě jeden cyklista, který byl na výletě. Kouknu jestli žije a trochu komunikuje a volám okamžitě záchranku! Člověk zjišťuje jaké má nedostatky, když je v cizím prostředí a vlastně neví kde je aby určil svou polohu (aplikaci záchranku už v tel. mám) přijíždí Luke otevírá mapy a tak mohu dispečerce říci číslo silnice a místo kde jsme. Kluk z tranzita přináší deku z auta a polštářek, cyklistu otáčíme aby nebyl hlavou dolů a přikryje ho. Hrozně ho prý bolí žebra no ani se nedivím, člověk je rád, že žije a doufá, že není něco špatně uvnitř jeho těla!!! Byl hrozně špinavý plnou pusou toho bordelu z lesa a prý si nepamatuje čísla komu by se dalo zavolat. Paní ze záchranky mi pak ještě 2x volala jak to vypadá a jestli nemá poškozenou helmu a viditelné krvácení to vše bylo ok. Nejhorší snad bylo to místo nehody, trvalo snad 25min než sanitka přijela a s ní i policie. Ta udělala hned dechovou zkoušku. Policistka si zapsala mé jméno a mohl jsem vyrazit do Tachova. Rozloučil jsem se popřál cyklistovi ať je co nejdříve fit. Celou tu dobu jsem mohl pozorovat jak kolem nás projíždějí snad všechny skupinky a došlo mi, že jsem na trase už asi sám. Cyklista který byl tam s námi u té nehody mi řekl, že mě do cíle doprovodí, že je z Doks a vrací se už domů, původně si myslel, že chytl první balík a chtěl si jen tak potrénovat s nimi. A tak vyjíždíme, když jsem po chvíli zjistil, že jsme na vrcholu Romanova, tak jsem si řekl to nejsou 3 km ani nahodou, mohl jsem se tedy od začátku gumovat trochu více a nemusel jsem vidět tu událost kterou jsem viděl, ale na kdyby se nehraje !!! Po cestě se dozvídám, že zná Hulise a jezdí s ním Českolipský pohár. Cesta s ním utíkala svižně a za chvíli už jsem v posledním stoupání před cílem, doježu si to v klidu, odevzdám čip a odjíždím směr náměstí. Ani jsem se nerozloučil a nepoděkoval, tak aspoň takto, díky Jardo Svobodo! Tím pro mě závod skončil! Před hospodou plno, jsem rád, že jsme tu všichni v pořádku. Těším se na pivo jdu dlouhou chodbou někam odkud jsou slyšet jen hlasy u baru se potkat s Icemanem který mě pozval pro mě snad na nejvíc hořké pivo jaké jsem pil, ale když jsem ho dopíjel bylo hodně sladké! Neudělal bych to jinak a byl jsem se sebou maximálně spokojen! Venku je krásný den, bereme batohy z kufru auta, ještě jednou díky Koníku a jedeme na vyhlášení. Na terase plno, zahodit kolo a jít pro kus žvance, kuchař viděl, že nemám čistý bryndák a tak si řekl, ten jel howno a dal mi takového zmrdečka ve strouhance, ale jak se říká, darované strouhance na maso nekoukej a tak odcházím a užiji si tu věc. Sedíme namačkaný u jednoho stolu, sluníčko pálí, jíme tu dobrotu a užíváme si tu atmosféru. Pijeme pivo, tleskáme při vyhlášení a řveme jako krávy, když jde na podium Oťas a Kapr Když toto představení skončí jdeme se ubytovat a umýt. Společná chatka 169 s Profesorem zažije velké věci Vyházet věci z batohu, jít do sprch bez gelu, ručníku můžeš, protože víš, že se o tebe kamarádi postarají, díky Kolikáč sprchy podepsal samolepkou a můžeme se jít trochu pobavit. Už nejdeme na terasu ale pěkně k baru. Společnost která zůstala na noc byla opravdu vybraná, není důležitá kvantita ale kvalita Bereme útokem vše, pivo, utopence, brambůrky, tatranky, šampaňské, kafe a z nádoby řízky od Oťase, jen Kolikáč vyzobává citron a zřejmě nám chce ukázat směr zdravého stravování, ale když se Turista zakousne do utopence, jeho pevná vůle je v hajzlu a žere jak utržený ze řetězu Bože, jak já tyhle chvíle miluji, když vlastně nic nemusíš a jen se bavíš a neřešíš co bude dál no vlastně jednu věc řešíš, když padá mříž, alkohol se zamyká a tebe posílají spát, to jsou stavy co nechceš Vypadá to, že jsem alkoholik,

ale rád dělám věci naplno. Bylo vidět, že v tom nejsem sám a touha ještě něco popít byla u většiny zkažených cyklistů a tak prohnat hrdlem výhru Ořase, který nám k tomu ukázal pyžamo a potom ještě Kapr hodil výhru do placu Debatní kroužek alkoholiků se rozpustil a info, že se vstává v 6 a v 6,30 se odjíždí jsem nebral na lehkou váhu. Nařizují budíka a jdeme spát, jenže na chatce 169 se budou dít velké věci..... Ráno, chatka 169 zažila největší zaspání a budíček stylem za 3 minuty vyjíždíme koukáme na sebe s Profesorem co vlastně máme dělat házím věci do báglu nějaké na sebe, hudruji, že se nestihnu umýt na což mi Profa odpoví stejně se za chvíli spotíme tak to nemá cenu Bobek naše zaspání netoleroval a vyjel na samotku domů, my společně opouštíme kemp a Doksy a míříme k nejbližší pumpě, je krásné počasí. Na pumpě toho moc nebylo ale, taková bageta speciál a presso udělá den ještě hezčí Po vydatné snídani se už vydáváme na cestu k domovům do práce. Tempo opět pohodové, povídáme si občas si odjedu s Turistou, který mi ukazuje a vysvětluje kouzlo jeho špic je paráda to pospouchat. V jednom kopci mi říká, že jsem se udržel 3 min na 400w což je prý slušné. Při jednom sjezdu ztrácím víčko od bidonu ale nevracím se do toho kopce i když kamarádi říkají že počkají Cesta utíká rychle nejprve se odpojuje Pepino, potom zamíříme do Sojovic kde se loučíme s Kaprem. Cestou ještě defektí Basko a pak mě kluci doprovází do Horních Počernic, kde přichází další loučení a odkud už sám s hlavou plnou zážitků a myšlenek jedu do Kbel. Mé první Doksy, ty mylné dvě informace už v hlavě nemám! Tam mi zůstala jen ta večerní bublinková regenerace, která všem jistě prospěla a plno smíchu a dobré zábavy! Jsem velice rád, že jsem mohl být u toho s vámi!!!

Dreamer – Doksy ve viru tradice

Povzbuzeny výsledkem na Mamutu jsem nakonec neodolal tilmovému volání k rekordní účasti na čtvrté klasice Praha Doksy. Dovoleno mám ale tolik že nevím co s ní, takže si беру pul dne volno a před 14h stojím na kruhaku na Jízku ve společnosti asi deseti slapek, abychom společně zamířili na okraj Prahy na místo startu. Nakonec nás má jet 19 slapek, k rekordní účasti 22 lidí tak chybí jen málo. Slunce svítí, nakonec je i tepleji než jsem čekal, ale přesto vezu navleky i vestu, protože to vypadá že mě nemine zpáteční cesta po závodech zpět do Prahy. Vtipný je Kolikac, který na diskusi laka že je více času a pojedou se volně a pak nás všechny honí (aby předal UAC čísla) až z toho Lena chytne defekt. Casu je nakonec dost, protože u prezentace je fronta skoro až do Prahy. Topíme se na slunci, stihneme i tilmové foto a že stojí za to! Start je posunutý o 10 minut, ale nakonec vyrazíme. Je nás balík asi sto lidí, to je opravdu hodně, na to že je pracovní den. Ale jak jsem psal, tenhle závod má tradici a pravý cyklista si to volno prostě udělá, aby i v týdnu prožil něco netradičního. Prvních možná 15km jedeme za zaváděním autem, jedu radeji co nejvíce vpředu, protože silnice jsou v opravě a není nouze o zuzení či středové ostrůvky. Zavory nám sice padnou, ale nastěsí jen na chvíli. Byť je to po prvním brdce, kde už se začínalo pole trochu dělit a kdovi co by se delo, kdyby nepadly. Takhle na celé tvrdí muziku J. Svoboda + Sparta, nicméně ani naše orange dresy se vůbec neschovávají a tak se na celé kromě mě občas protoci i hlavně Turista, Bobek, Kapr, Kolikac nebo i Barbanek. Až první kopec na Repin pole trochu nadělí, do kopce najíždím trochu zezadu, protože předchozí sjezd jsem jel opatrně. Mijím tak Kapra, ale do balíku se ještě i s Kolikacem docvakne. Bobek a Turista jsou tu. Sjedeme do Koko údolí a kluci hlásí že Bobek tu není, udajně defekt. Smula, přitom před chvílí tu ještě byl. Je tu i Barbanek, taková orange účast v Kokorinském údolí podle mě nikdy nebyla, takže mužu smele říct, že to je sen a tilmový koncert. V balíku se až tak moc nejede, sice to Svobodak jednou dvakrát zkusí, to same Cespa, ale je jasné, že rozhodne Romanov. Tam najíždím takticky vyborne, na třetí čtvrté pozici za Svobodakem a Cespou. Nicméně na tři nejlepší vc. Liby Janouska nemám. Vše je umocněno ještě protijedoucím náhodným cyklistou, který nečekal balík přes celou šířku silnice a dle zvuku, které slyším, svoji jízdu asi nezvládl a skončil ve svodidlech. To se ale jen domnívám, jde přece o hodně lidí, do toho dojíždíme první odpadlíky z mladší kategorie a mám najednou co dělat, abych se chytil nějaké skupinky. Vidím Turistu, Cespu, ale mám na ně pod horizontem menší díru. Boli to fest, ale zmacknu se nahore a úspěšně jsem tam, opět jak je moji tradici, poslední vláček ve skupince, za mnou nikdo. Kratka lajna, sjezd a ostra doleva na kostky. Tady mi to už taky nejednou ujelo, letos si dávám pozor, ještě jedno zmacknutí na horizontu a teď už by to mohlo polevit. To se přesně děje, ve sjezdu si jedu svoje na konci balíku, ale jinak jsem tu s Turistou, Cespou, V. Muzikem, P. Kucharem a pár dalšími lidmi. Hlásí že odjeli tři lidi, tj. my jedeme o pozici v TOP10. V. Muzik hecuje ke strídání, což kvituje Cespa, tak mám radost i za něj. Takže jedeme, ale první trojku už nesjedeme. Brdek strída brdek, kvalitní asfalt strída rozbity asfalt s dírami. Hlásím V. Muzikovi, že je to tu jako na Sumave, co se okolních kulis týče. Blíží se cíl, dávám rady Turistovi do spurtu, sam takové ambice nemám. Par set metru před cílem tak za to ještě vezmu a zkousím sam odjet, ale nic z toho. Spurt samotný tak dojíždím na konci, ale to mi vůbec nevadí. V cíli sundám čep, dám dohromady letku Spartanu, probrat s McHammerem jak se jelo v prvním balíku, doplnit vodu v místní hospodě a vyrazit stric Praze, což se povede rekordně rychle a v pul devate jsem tak doma a mohu vyrazit na plánovanou akci, kam jsem byl pozván. Letosní Doksy se tak nesly ve viru tradice, všechno proběhlo jako po masle od cesty na start, závod samotný až po zpáteční cestu do Prahy s pomalu zapadajícím sluncem. At jsou i přísti Doksy minimalně takové!

Hulis – Doksy

Tak a je to tu zase. Po roce se nám opět blíží poslední čtvrtek v květnu a to znamená jediný – Praha – Doksy. Na závod se těším už týden dopředu, ale..... Pořád mám v hlavě ten vstup do sezony. Všechny ty závody, kde jsem

byl a kde jsem se o dost zhoršil. Poslední 3 tréninky před Doksama už se to o 100% zlepšilo, nohy už docela tahaly, takže jsem věřil, že to konečně zlomím a pojede to. Čtvrtek máme já i přítelkyně celý den dovolenou, takže žádný stresy a všechno na pohodu. Vyjíždíme okolo 11h a po cestě se stavujeme ještě na oběd. V Třeboradicích jsme něco okolo půl 3, kde už je hromada cyklistů. Takovou účast jsem na Doksech snad ještě nezažil. Vystát frontu na prezentaci, převlíknout, pozdravit šlapky co vidím a už se pomalu přemístit na místo startu. Až po dojetí mi Kapr s Kolikáčem říkají, že týmové foto nakonec proběhlo, kde jsem bohužel chyběl. Tak snad příště. Už není moc času do startu a tak na nějaký rozjíždění prdím, říkám si, že po startu na to bude pod první kopec dost času. Hned jak nás vypustí si vyjíždím dopředu mezi první ať vidím před sebe na rozkopanou a děravou silnici. Prvních pár kiláčků se jede avg přes 42km/h než nás za Kostelcem zastaví blikající červená a padající šraňky. Za zaváděcím autem se ale jede volně. Jak se blížíme k Čečelicím, tak si spousta lidí vyjíždí dopředu. Je tu i Profesor, asi už ví, co ho čeká... Najíždíme do prvního brdku a já tepu víc než bych čekal. Minulý rok jsem si tu jel docela v klidu a to i na Řepíně. Krátkej sjezdík do Byšic – pravá a hned za zatáčkou se letí lajna. Ostrá levá a krátká stojka k hlavní kde mi vypinaj nohy, podřazuju a už mi zas lítaj hlavou myšlenky co to se mnou tenhle rok k*rvá je. PROČ??? Při nájezdu na hlavní mám cca 100m díru. Ve třech to ještě dojíždíme. Je mi ale jasný, že pokud jsem v takovejch sr*čkách už tady, tak Řepín prostě nemůžu přežít. A taky že jo, v balíku jedu do prvních nástupů a pak se loučím. Jako již tradičně tuhle sezonu pocit zmaru a zklamání, že tam nejsem. Na horizontu jsme opět ve třech. Za Nebužely sbíráme jednoho spartána a mě se konečně začíná jet dobře. Ve čtveřici pravidelně střídáme a jedeme slušný tempo, takže už i pomalu vypouštím z hlavy, že mi to zas ujelo a říkám si pro sebe: „tvl jsou to Doksy, uživej si to“. Romanov jedeme rozumně, žádnou plíseň ale ani šrot, jede se mi hezky. Jeden člen naší miniskupinky ale nestihá. Nahoře se ve trojici domlouváme, jestli počkáme nebo jedeme dál. Byl to slušný tempař na rovinky a mohl by nám pomoc, nakonec ale jedeme dál. Pořád pravidelně střídáme a v kopcích se cítím dobře, z naší trojky dle projevu asi nejsilnější. Posledních 10km, hezky to dneska uteklo. Zatím žádný taktizování před cílem, na koho výjde špice tak jede. Před Ždírcem ještě nabíráme jednoho Dextra. Poslední krátký sjezdík a na silnici značka 1km do cíle a to všichni zastavili. Nikdo nechce jet, tak jdu dopředu, ale nejedu nic extra, rozjížděj jim to nechci. Poslední pravotočivá zatáčka a už je vidět cíl. Čekám co bude a kdo to rozjede první. Nic se ale neděje a tak se ze špice zvedám a jdu na delší spurt. Nikdo mě nechytí a o pár metrů jim odskakuju. Tak aspoň maličká satisfakce. Zkouknu garmin, kterej mi ukazuje 2h 14m a nějaký drobný k tomu, což je asi o 4,5 minuty horší než minulý rok. Říkám si ale, že to není zas tak moc, na to že tam bylo čekání na vlak a to že jsme to jeli ve třech. Minulý rok jsem dojel s čelem až pod Romanov. Bohužel no, po 5ti odjetejch závodech pořád čekám na to, kdy bych si mohl říct, zajel si dobrej výsledek a bejt s tím spokojenej. Snad se tuhle sezonu dočkám. Každopádně jako již každoročně, Doksy jsou jeden z nej závodů sezony a nejinak tomu bylo i včera. Takže díky za to organizátorům, díky přítelkyni za fandění, focení a podporu v podobě odvozu z Doks. Všem gratulace k výsledkům a zas někdy někde!!

Kolikáč – DYCKY orange DOKSY!

První červnový čtvrtek, konečně zase trochu chuť do života. Týden po startu 37.dějství tolik milovaných Doks a já se snažím konečně ze sebe vycucnout tu atmosféru, kterou mi letos přinesli. Muselo to být asi hodně silné, jelikož sobotní ráno mě přikovalo do postele a snad po více než 15 letech postrčilo teplotu těla nad 37 stupňů. Tak mě to dostalo, viróza, nekonečné 3 dny ve vodorovné poloze, kdy se nemůžete málem pohnout, jak všechno bolí. V hlavě jen nemilé myšlenky a kolo někde zastrčené v temných zákoutích mozku, vypnout se ze všech sociálních kanálů a přemýšlet, co dělat dál. Ten dvojboj Mamut – Doksy, prostě moje tělo nedalo. Tak snad ten milosrdný čas, zase zafouká ty nemilé věci pod vrstvu prachu a na povrchu zůstane jen ta oranžová „čtvrtko-páteční paráda“! Vždyť letos to bylo něco neskutečného, něco, co jsem už nevěřil, že dokážeme zažít. 20 závodáků z jednoho týmu! Srdce plesalo nad tou krásou! Už kruhák na Jízu přepisoval dějiny, 10 Šlapek vyrazelo vstříc startu. A většina s baťůžkem! A Teplárna to dokonala, nepamatuji se, že by se posouval někdy start Doks, letos ano! Mladí odletěli a staří nastoupili na start. Před Všetaty v klidu za zaváděcím Koníkem, pak už praporek a jde se na to. Posouvám se dopředu a úspěšně si gumuji držku vedle Jeffa na prvním brdku v Čečelicích. Ale d'olík v Byšice zase vše rovná do kupy, závory jsou dole. Chce se mi na malou, ale než stáhnou kalhoty, už letí nahoru, no nic, hold to povezu až do tachovského křoví. Soustředím se na změněný technický průjezd na hlavní, jede se v klidu bez nástupů, tak tam jsem. Špici řeže náš bijec Turista a tak se jede povětšinou lajna, ve které se o mě začíná starat můj dnešní opatrovník Barbánek. Tak co s námi udělá Řepín? Sjezd trochu vzadu, nalítnout do vesnice a zapnout kameru, to by měla být pro mě motivace. Ale jsou to i zadky Kapra, Barbánka a Dreamera. V jedné točce mě trochu zavře Tomáš Papež, tak teď jen proskákat mezi odpadajícími kusy. A nohy zdá se jedou, zadek Pepy Vejvody přede mnou to potvrzuje. Řepín se povedl, nahoře 5 Šlapek v čelní skupině! A letí se lajna, kde není radno vystrkovat nos. A Barbados se zase o mě skvěle stará, ani chvíli na větru, díky kamaráde! Padáme do údolí, jsem nějak uspokojen, bez bojovnosti, předstartovní cíle vzhledem k té konkurenci, která se slezla, nebyly totiž velké. Bohužel Bobek se cedí skupinou s defektem. A údolím se valí, chvílemi i lajna, žádný klid před ikonou se nekoná. Užívám si té oranžové společnosti, i když Mirek se nás trochu straní, je furt u špice. Anebo je to spíše naopak, my jsme srabácky zalezlý vzadu s vědomím, že rozhodnou stejně kostky ve Mšeně. Romanov už je cítit, prosmýknout se dnes poprvé a naposledy na špic, aby mě po chvíli vystřídal Barbánek a lízat tak Koníkův kufr. Tradiční cíl tedy

splněn! Jo, kde jsou ty časy, kdy jsme si s Kaprem vlezli na špic a kopec byl jen pro nás. Teď se to přese mě nechutně valí a nejsem schopen s tím nic dělat. Lovím záchytné body, až zadek Jeffa mě vyprovokuje k vyššímu tempu. Najednou proti nám cyklista řítící se neskutečnou rychlostí dolů, jedoucí ve v krajnici ve šterku a brousící svodidla. Ty wado to nedopadne dobře! Jen slyšet dutý zvuk nárazu za mnou a výkřik zastav, zastav. Otáčím hlavu a vidím, jak z doprovodné dodávky vybíhá řidič. Až v cíli se dozvídám, že u něj zastavil náš Barbánek a stal se hlavním zachránce, klobouk dolů bejku! Uff, ten zvuk mě provází celý kopec, bojuji s Dextrem, ve složení Jeff, Venca Cafourek, Milan Procházka, s nimi by to mohlo klapnout až do cíle. Naši Dreamer a Turista odjeli za šanci na pódium v čelní grupě, kde je kolem 10 lidí. Před premií kotel diváků, cvaknout tam velkou a zvednout zadek. Točíme kolotoč stejně jak před rokem, jen Bobek tu letos schází. Nebýt defektu byl by tady anebo by očuchával duo orange vepředu? To už se nikdy nedozvíme... Teď o tom nepřemýšlej, soustřeď se na kostky! Najíždím tam ale tragicky zezadu grupy, a to se mi stává osudným, jelikož na Jeffa s Milanem jsem chytil pěknou d'ouru. Furt nesmyslně hledám nějaký rozumný převod, míváme Profesora, nechám za sebou Laca Šindeláře, ale Ti dva neměli odjet! Ale v tu chvíli ještě bojuji s Vencou Cafourkem a jedním černým borcem – Blažek, jelikož jsou na dostřel. Najelo si za ně modré doprovodné auto, tak to máme dobrý magnet. Gumujeme se v kolotoči, i když trochu skřípajícím. Před Lobečí už to vypadá na kousek, kdybychom do toho všichni tři dali maximum, tak jsme u nich. Ale síly chybí a vrchol mě frustrace přichází nahore ve stoupání, kdy mě hryzne tradiční křeč do lýtku. Konec závodění! Vypadávám z háku, Venca Cafourek odjíždí a já se chci jen transportovat do cíle. Strečuji nohy a pomalu se zase rozjíždím, sjel jsem Blažka, který je ve stejném stavu jako já. Tak teď jen čekat, kdo nás sjede a jestli ho zahákujeme. Ale Venca je furt na dohled, jsem už zase v provozním módu, a tak se ještě trochu zmátořím a mám chuť si ho docvaknout. Jedu časovku, že bych už trénoval na Zavádětku? Před Žďárem Venca už je na kousek, ale je mi divné proč se stále otáčí, tak se též otočím a za námi větší skupina. Aha! Takže marná práce A skupina je to hodně vyvoněná, jelikož v ní jede náš Kapr! Pozdraví mě otázkou, proč na něj čekám a valíme do cíle. Není moc času se vyptat, zdali tady má soupeře z kategorie, odhaduji, že jeden by tady mohl být, tak to nějak vymyslet do spurtu. Ale že bych oplýval přebytkem energie, to už se stejně nedá říci. Takže pod cílovým křovím vlézt na špic, jet tempo ani ryba ani rak a koukat mezi nohy, jestli se tam nezjeví Kaprovo kolo. V zatáčce se to rozjede a jen pozorovat, jak Kapr zkušeně visí za zadními koly jezdců 50+ a spurtuje o bronz. Mě celá grupa přejela jak válec na D1, ale ono jsem si více nezasloužil. Dnes to neklaplo, s tím Jeffem a Milanem by to bylo o hodně veselejší, navíc, když se pak podle výsledků dozvím, že si sjeli čelní skupinu. S Kaprem do útrob historické staré budovy, kterou otevřeli dnes jen pro cyklisty. Bývalý hostinec U slunečních hodin, který tak symbolicky otevírá i orange doksovskou historii. Kolik cílových chviliek jsme tady na té návsi zažili a dnes si to mohutně připomínáme. Bylo by to na román, popsat všechny ty příběhy, které znovu přivedly na start těch 20 oranžistů a všechny i úspěšně přivítala tachovská návěs. A přijel i zakládající člen Honza. Chvilky, které se nikdy nevymažou z paměti, i díky tomu, že Profesor fotil Doksy 2019 zapsány zlatým oranžovým písmem do klubové historie! Byl to šlapkovský festival! Děkuji kamarádi!

Lěňa – Soused groupe

Doksy, co Vám budu vyprávět, to je závod, ve kterém jsem zažil snad úplně vše, pády, defekty, týmového ducha ve skupině, Malinu jako svého domestika, křeče, pohodu, legraci, nové známé, nové soupeře, bedna s Jirkou Ježkem, déšť, vedra, vítr snad ze všech stran, odpadnutí, dotažení se do skupiny, do kopce na klikato, pádovou rychlost, závodní adrenalin kdy v 50m/h točíme špici, soupeření se svými soky, výhry nad nimi, prohry... atd bylo by toho na stránku, proto jej mám zapsaný hluboko v oranžovém srdci. Nejdříve mě na začátku Iceman, skoro dva měsíce před závodem ať jedu, při pohledu do pracovního kalendáře jsem s hrůzou zjistil, že zrovna na tento termín máme v práci velkou poradu, takže jsem mu dal košem a chodil týden se smutkem v duši než jsem to vstřebal. Po týdnem smutku jsem si řekl, a dost Lehnere!!! Začni něco dělat ať se s Icem svezješ, on byl ten, který Ti poprvé za Prahou podal pomocnou ruku respektive pumpičku, on tě seznámil s Kolíkem a dalšími zlatými lidmi, on by ten co byl u tvého prvního maratonu, on tě vozil po celé ČR abys mohl polykat hektolitry endorfinů, díky němu jsi zažil toho tolik, že máš co svým dětem a vnoučatům vyprávět, on ti do hlavy vtiskl zlaté věty, slova, které do smrti nezapomeneš, on ti zpříjemňoval zimní najíždění kilometrů svými hláškami, on je prostě velký nesmazatelný ON. Do toho na webu přišel Soused se svou nabídkou vytvoření skupiny. Soused u mě zůstane v mysli jako ten, který mě vošpurtoval při mém prvním PRSu ještě v okolí Kuchaře s Gavošem vytvořil duo, které mi tehdy pěkně zatápělo a snad poprvé i ukázali jak cyklistika na rovině dokáže bolet. Prostě jsem musel konat! Při schůzkách se svou šéfovou jsem postupně stácel náš rozhovor k termínu naší porady abych zjistil její důležitost, případně témata až jsme se asi po čtyřech setkáních dostali k tomu, že jsem mohl vyřknout větu: „Do Postřižína za mě jede má vedoucí“ a nepřišla žádná námitka ☐. Uff už je to blízko, ještě zařadit aby manželka měla volno aby pohlídala naši početnou rodinku což byl také adrenalin, protože je v nové práci a hned na začátku si diktovat volna... ale ano zvládla to, je to moje láska a volno dostala ☐. Jo budu tam! Poprvé jsem jel na Doksy, kdy jsem neřešil ,kde budu muset uvíset, kde ještě nechám velkou, kde se musím vzt, co budu snídat, kolik gelů si vezmu s sebou mým největší oříškem bylo, zda-li mě na start pustí na horském kole. Řešil jsem to na diskusy s Kolíkem na sítích, přímo s Vlkem z CKKV až Kolík přišel s myšlenkou ať to jedu na jeho zimáku. Ok zkusím to..... Cesta z Tábora ke Kolíkovi, trvala díky našim silničářům dvě hodiny, ale v klidu díky dostatečné časové rezervě. Kolíkáč mě přivítal

s otevřenou náručí a se zimákem v ruce. Zvedl mi sedlovku nad měrku max, půjčil mi své tretry č. 48 a mohl jsem vyrazit na zkušební projížďku. Musím říct, že co jsem na silničce neseděl cca 5 let, byl to nezvyk, ale hlídal jsem si hlavně výšku sedla a ta byla v pořádku. Nešlo mi zaklapnout tretry do pedálů, ale to jsem bral jako maličkost, kterou doladím za jízdy, neuměl jsem řídit, protože celý život jsem jezdil na Campagnolu, pořád jsem hledal páčku, která tam nebyla a systém malé a velké páky mi do hlavy nešel, ale což moc řídit nebudu, jedeme na pohodu přece □ Toto vše překryla ta touha svézt se na silničce. Takže můj 22 let starý horáček mohl zůstat jako rezerva □. Nechtěl jsem jej nechat v autě aby mi ho neukradli stejně jako mého starého zimáka, nepohrdl jsem tedy prostory Kolíkovi kolárny. Vše tedy doladěno už se jen sbalit a vyrazit. VYRÁŽÍME Z JÍŽA (konečně tu větu můžu taky sám říct sám, jen o ni čtu ve všech možných reportech) pěkně na čas na kruháku už stojí pár šlapek, které jsem ještě nikdy neviděl, dle stisku ruky je vidět, že Kolík má čuch na správné lidi se známých tváří mě těší prohodit pár slov s borcem z nejen maratonu Dreamrem. Vyrážíme přesně dle ředitelského času směr plynárna. Po šesti letech jedu ve skupince s cyklisty, bájo. Znáám jen samotku v 4h ráno a odpo zpět není žádné vzrůšo... Stále se snažím zacvaknut levou tretru leč marně, kašlu na to snad si to sedne cestou. Uháníme pohodovým tempem přes Měcholupy, jen kvetu blahem až přestanu sledovat silnici a najednou vymetu díru, zejména zadní kolo si jí užilo, hned vím, že něco není v pořádku a při pohledu na zadní kolo je hned jasné, že tu ránu nedala duše, jsem na ráfku. Celá grupa devíti lidí staví, zejména Turista se zapojuje do opravy a díky jeho záračné pumpě a Kolíkačově náhradní duši můžeme zase pokračovat ikdyž už jen ve čtyřech, Iceman srdcař zůstal. Turista nám zařídil prohlídku snad všech cyklistických stezek na cestě z jíža k plynárně, cestou jsem pochopil všechny poznámky v diskuzích a reportech ze zimního období na téma turistovo tempo... □ Na prezentaci, je fronta jako na Avengers při premiéře, takže času máme habakuk. Stihnu se pozdravit se všemi, které sem tolik let neviděl. Bobek nám zarostl, Kapřík stále stejný pohodář, Soused se nemění stejně jako Robin, Pantáta vysmátý, Kubajz se startákem jo tady se zastavil čas... což je dobře. Na start se řadím do poslední lajny k naší grupě Iceman, Soused, Robin, Pantáta. Nikdy jsem z této pozice nestartoval a musím říct je to tady krásné, žádný tlak, spoustu prostoru okolo chápu, že si Strejda tyto pozice tak užívá. Startujeme za Policii ČR, jede se v klidu, není třeba moc brzdit, sleduju Souseda abych se neztratil jeho gravel bike je nepřehlednutelný. Pantáta mi vypráví o Mišutkovi jak tráví více času v Dolomitech než ve středních Čechách, prostě idylka, přesně takhle jsem si ti představoval... V Kostelci mi Soused vnuknul myšlenku, ukázat dres a zástěrky na čele balíku těm karbonovým skvostům, jak jsem tak trochu blázen říkám si proč ne, hlavně opatrně jedu s jednou zacvaknutou nohou tak žádné šílenství, беру to dopředu po levé krajnici v protisměru hold úkol zněl jasně, jed' dopředu. Dojel bych až úplně na špic, ale viděl jsem Kapříka jak si to šlape, zahrnul jsem tedy k němu abych jej pozdravil a popřál mu hodně štěstí do závodu, pak už mě zavřeli, a nešlo jet dál, škoda. Ještě do v Čechelcích jsem si to točil vepředu i to jelo, ale ke konci kopce nohy mi začaly dávat signály, že je čas si vystoupit počkat na kluky, prostě s vrátit na zem. Není možné vylézt Čechelcích na velkou s 2tis km, kdy žádná vyjíždka nebyla delší než 30km... Aspoň jsem zavzpomínal jak jsem tady před lety letěl na velkou až za horizont a ani se moc nespoutil, jj cyklistika je spravedlivá buďto to tam máš natočeno nebo ne. V Byšicích mě překvapila nová odbočka doprava, která nám přidala kopeček, na kterém jsme se pěkně sjeli s klukama Ice, Sousedem i Robinem, ještě jsme čekaly na Pantátu, stále se otáčeli ale Pantáta nikde, díky šraňkám, které byly po Čechelciáku jsme neměli přehled kde by Pantáta mohl být, vjeli jsme na hlavní kde je větší rozhled, ale ani v dálce jsme jej neviděli. Tak jsme se s ním rozloučili v myšlenkách. Na špic si vlezl Iceman a točil pěkné peklo, měl jsem co dělat abych uvisel za zadním kolem biků Robina a Souseda, sbírali jsme odpadlíky jen jeden se před námi držel asi 50m, měl asi 120kg a jel jako tank, kterého Ice spolkl až pře Řepínem. Ve sjezdu před Řepínem nás nebo spíš Ice zbrzdily nákladáči, takže spíše brzdim než jedeme, škoda těšil jsem se na vítr ve vlasech... Kopec v Řepíně jsem začal na čele naší grupy, což Ice nudilo tak začal kmitat svými vyšvihávanými nožkami a najednou přestala být pohoda. Ice se teda kochal, ale já trpěl všechny své pocity jsem měl potřebu sdělovat celé naší skupince, Soused po chvíli prohlásil, že už chápe, proč jezdím pořád sám... nevím co tím myslel... □,Ice mé pocity nebral vážně, dokonce s ním nehnulo ani když jsem ho nazval Zlem s lidskou tváří, prostě trýznitel!! Jen tak si točil na pohodu, děkoval regulovčíkům a já hledal své plíce a radši mlčel aby mě ještě nevyobcovali ze skupiny. Po Řepínu jsme zase nabrali další borce a to především díky Iceho špicím, který to točil prostě úžasně, hned bylo vidět že těch 4tis km nenatočil jen tak, ale pěkně někde v posázaví. Visel jsem na chvostu naší skupinky, která před Nebužely čítala cca deset lidí. Díky sjezdu do Kokořínského údolí jsem se trochu vzpamatoval, vypil celý jeden bidon, ale stále jsem byl takový načnutý. Vytáhnul jsem sojový suk, který mě už x krát zachránil na maratonech a doufal, že je jeho kouzlo začne rychle fungovat. Musím říct, že celé údolí jsem nemluvil, prostě to nešlo, jel jsem celou dobu v závětrí na špici jsem snad ani nebyl, nejelo se žádné peklo, ale cítil jsem se fakt špatně což Robin nejspíš na mě viděl, tak se mě ptal jak mi je. Když je člověk prošítej tak to prostě neschová... Romanov se blížil, vůbec jsem nevěděl co na něm budu dělat, ještě, že Kolíkův zimák má tři převodníky a ten nejmenší je fakt precek. V nájezdu na něj na nic nečekám shazuju na něj, bohužel jsem přehodil nějak blbě a řetěz mi spadnul, že už nešel nahodit za jízdy jako již dvakrát předtím, musel jsem tedy zastavit a nasazovat prcka. Všichni zatím v trapu, věděl jsem, že na mě počkají takže jsem byl v klidu. Po zařazení Kašpárka se mi nohy pěkně roztočily a jen díky tomuto důchodcovskému převodu skupinku nebo spíš už jen jednotlivce postupně sjíždím ve druhé polovině Romanova dojíždím i Ice, který když mě vidí tak si jen tak shodí, rozkmitá své nožky a je pryč. U prémie je atmosféra jako na Tour, díky moc. Na vrcholu nepřehazuju z malého převodníku, protože vím, že přijdou kostky a další spadnutí

řetězu bych už nerozchodil. Sjezd do Mšena tedy jedu jen na setrvačnost, kostky začínám na kašpárka, bohužel mi ho kluci nedopřejou Soused svými skoky mě přeletí jako patník po něm i Robin, Iceho už ani nevidím tak hold musím shodit taky a točit což jedna noha je dobrá, ale druhá nezacvaknutá poskakuje jako voda na rozpálené pánvičce. Na horizontu se musím zmáčknot abych byl opět součástí naší Soused grupy. Už vím, že mě nečeká nic strašného a do toho začíná fungovat sojový suk, zacvakl jsem obě nohy a mě se jede dobře, prostě paráda. Všechny magnety co jedeme jedu na prostřední táč což způsobuje, že v nich naší skupince vždy poodjedu, obava ze spadnutého řetězu byla silnější než strach ze zakyselení nohou a když už jsem v pedálech nebudu riskovat vycvaknutí. Konečně jsem ve stavu kdy můžu vzpomínat na ročníky kdy jsem tady jel v háku za motorkou Malinou, točil se v kolotoči s Márou, mohl jsem zaregistrovat, že se opravily další kilometry tak rozbité silnice co tady byla až teď to bylo to co jsem si myslel, že mě čeká. Nohy samozřejmě byly už dávno out, ale o to nešlo, šlo o ty pocity a ty byly úžasné až mi bylo líto, že cíl se blíží. Jak jsem byl prošitý bylo jasné, že ve spurtu budu poslední, ale to jsem vůbec neřešil, ikdy asi 100m před cílem jsem si řekl, že zaříznout Iceho, by bylo super, zkusil jsem tedy vstát, ale nešlo to a svou lucernu naší skupiny jsem poctivě dovezl až za cílovou čáru. Na závěr se musím omluvit Sousedovi, kterého jsem neuvěřitelně podcenil před startem jsem si říkal, že když pojedu ve skupině s ním bude to pohoda a ta teda nebyla, a že vůbec. Je to borec a ta jeho síla v nohou je neuvěřitelná, smekám a jen se zlobím na sebe jak dokážu lidi podcenit. Teď vím, že jet Doksy za 2hodiny a pár minut nebo za skoro 3 hodiny bolí úplně stejně. Ice je borec to co dnes předváděl to byla symfonie při každém navýšení sklonu silnice úplně ožil, byl nejsilnější z naší grupy, Robin jel profesorsky, staral se abychom byly všichni pospolu, prostě po letech jsem si opět užil týmovou cyklistiku, děkuju Kolíkovi a jeho ženě za možnost svézt se na silničním kole, byla to pecka, kilometrů víc nenatočím takže do budoucna se budu snažit udržet v této raketácké Soused groupe a příští rok v Doksech zdar. p.s. Rezolutně odmítám Iceho výrok, že jsem se nudil!!!

Luke – Doksy sem, Doksy tam ... Doksy!!!

První polovina sezóny vrcholí závodem z největší, tradiční Praha - Doksy. Kruhák jižák zaplněn a 10 orange vyráží směr Třeboradice. Ústrojová kázeň za jedna, poprvé vidím v dresu i Turistu. Léňa bohužel defektí a tak se dělíme, půlka mění, druhá veze uac čísla na start. Tam jsme včas, ale stejně lidí k nehnutí. V době startu se teprve zapisujeme, pak ještě foto, start má být posunut, ale najednou už se všichni ženou k silnici. S Profesorem startujeme ve stylu Le Mans, škarpu předběhnout nervózní druhý balík, hodit kolo na silnici, zacvaknout a už se letí po hlavní. Rychlost neklesá pod 40, občas je třeba příšlápnout. No rozjetí rozhodně nebylo od věci, na mě to jsou bomby už od startu. Ale už cestou sem se mi jelo fajn, cítím, že forma by nemusela být zlá (v rámci možností)... Ještě před přejezdem před Všetaty se to trhá kousek přede mnou, ale jsem v klidu, bude přejezd... Za zatáčkou vidím z dálky přejezd. Šraňky nahoře a bliká bílá... sakra. Moc nad tím nepřemýšlím a jdu zkusit doskočit do balíku. To se daří za cenu návštěvy červené zóny, ale vlastně mě to povzbudí, doskočit do skupiny co letí přes 40. Bohužel jen co se zaháknu, tak jdou šraňky dolů a stavíme. Ach jo. Pak už se jde opravdu závodit, než se nadějeme jsou tu Čečelice, plán mám jet full gas a pak se uvidí. Jede se mi překvapivě dobře, mjíjím Profesora, který jede stylem Orlík (a dobře, to já se nechal nachytat). Za mnou dost lidí, pár metrů přede mnou ve formě jedoucí Pirát. To mě nabudí ještě víc a tak ho na horizontu zaháknu. Skupinka pěkná, tak 8 lidí, ale já spíš za hranou než na hraně. Bohužel zpomalení na oddech se nedočkám a tak jsem během pár křížovatek a brdků ze skupinky vyklepán. Nějakou dobu jedu sám, za mnou nikoho nevidím. Až na hlavní na dlouhé rovince Profesor a nějaký týpek. Tak počkám a jede se dál. Pořád to docela jde, tak točím i když týpek moc netahá a já teda už taky nejsem nejčerstvější... to brzo :(. Řepín musím jet svoje tempo, takže je nechám jet. Profesor týpkovi cukne a ten vadne, takže ho svým tempem předjedu. Nahoře Prófa čeká a vypadá to, že bychom to mohli nějak dojet, ale přijíždí ještě 3 lidi a ty skupině přidají trošku jinčí dynamiku. Když jdu na špic přichází křeče do břicha (tak to jsem ještě neměl, netuším z čeho nebo proč) a tak se omlouvám a nějakou chvíli nestřídám. Ta situace mi dost nevyhovuje, ale chci to ještě zkusit. Po sjezdu do údolí se vzpomatuju a zase točím. Myslím si, že mám vyhráno, ale vydržím asi jen tři otočky a křeče v břiše jsou zpět, k tomu se hlásí ještě moje alergie. Zatím vždy počkala až po jízdě, ale dnes už to asi nemohla vydržet. Takže ach jo podruhé, je mi stydno a radši se pakuju ze skupiny. Před nájezdem na Romanov druhý balík, tak se kolem mě během první půlky přesypou. V půlce Barbánek u svodidel a kluk co nezvládl sjezd v protisměr za nimi. Akorát se řeší záchranka, tak ještě na mapách hledám, kde přesně jsme, aby je Luboš navedl, to se daří, kluk mluví, ale dobře nevypadá. Pro mě už je v podstatě po závodě, tohle prostě člověk vidět nechce. Navíc vítěz dne už je taky znám, Luboš je frajer, zastavil, zorganizoval, zařídil, prostě paráda! Dál už to je o ničem, z Romanova si nic nepamatuju, kostky ve Mšeně mě nějak kloužou a nejede to. Ze sjezdu se bojím a pořád přemýšlím, jak to asi dopadlo. Předjíždí mě další skupinky a mě neláká je háknout. Nebaví mě to. Sakra, takhle sem se na kole ještě necítil. A zrovna na Doksech?! V dalším údolíčku mě dojíždí skupina s Baskem, ten mě povzbudí, ale mě je to jedno. Chci jen dojet. Skupinka s Baskem, ale moc nejede a tak tam bez nějaké snahy jsem a dojedu s nimi až pod cílový brdek. Původně mě měla v cíli čekat žena, no to bych se rovnou sbalil a odjel. Takhle mě čekají ještě další etapy... Naštěstí, protože na terase v Doksech začíná druhá etapa a tam je to úplně jiná písnička. Vyhlášení a největší ovace pro Oťase a pro Kapra. Tady už se ale jede víc týmově, poctivě točím a naše tempo už málokdo akceptuje. Se setměním už se jedou pořádný bomby a balíku s Orange bandou zůstávají jen organizátoři. Turista na špicí s utopencem, Barbánek rozjíždí první bomby, Bobek se přidává. Profesor to točí,

vlastně všichni poctivě točíme a jedeme bomby. Pantáta sjíždí svoji ztrátu z první etapy. Pár domestiků si vystoupilo a šetří na zítřek, ale zbytek si dojde pro prémii v podobě fotky u zamřížovaného baru. Pak ještě mediální chvilka před Ořasovou chajdou, dopití posledních jonťáků v celém areálu a můžeme spokojeně ulehnout k zaslouženému a sotva čtyřhodinovému odpočinku. Poslední etapa už se jede v duchu posledních etap Tour de France. O vítězi letošních Doks není pochyb, daleko před konkurencí vítězí Vinohradské šlapky. Pohodovým i když ne loudavým tempem se přesunujeme ku Praze plni zážitků ze včerejšího dne. Kdybych měl hodnotit jen ten závod, tak to byla hrůza a děs. Ale dohromady to bylo luxusních 24 hodin, z toho 4 jsem spal, přes 8 hodin seděl na kole (a z toho vlastně jen hodinu v krizi) a ten zbytek proklábosil s tou nejtřelenější bandou cyklistů v Čechách. Díky a těším se za rok.

Profesor – Doksy o dvou poločasích

1.poločas:

Obědvám a koukám na své video z loňských Doks, hlavně na úsek Čechelice-Býšice, kde sem se pekně zrakvil a pak se trápil zbylých 60km na samotku do cíle. Balím věci do báglu a vyrážím, ujišťuji se ještě, že mám vše. V polovině cesty na kruhák mi dojde, že sem si zapomněl vzít kamerku...jedu už tak pozdě, tak se nevracím. Zdravíme se a vyrážíme vstříc teplárně. Po zaplacení se fotím, a už lletíme na start, kde není poznat kde končí 1. balík, podle barev čísel vidím, že momentálně jsme ve 2. balíku, který ucpal celou silnici. Klestím si cestu s Lukem škarpou a v tom se zaváděcí auto rozjíždí, kvapně nasedáme a v mžiku se letí přes 40kmh. Vlajeme na chvostu, ale jsme v háku. Přijde mi, že se jede stejně rychle jako loni. Před Všetatama nám 2min stopku vystaví projíždějící vlak. Do Čechelic už je to kousek - vezmu za svou Kolíkáčovu radu, abych si před nimi najel více dopředu, abych se mohl prosívat. V přehledném úseku najíždím kousek za čelo balíku zleva, bohužel se mi nepovede lépe zabudovat a sem tak na větru...Až mě překvapuje jak to bere síly, takže pod Čechelice nepříjždím zrovna fresh. Točka vlevo a frnk všichni letí a já předčasně shazuji na malou a mentálně to vzdávám. Vidím Piráta s Lukem jak hákují chvost balíku, ale ani na ně zdaleka nemám. Jedu tedy na co mám ne max šrot...ve sjezdu dojíždím jeden korálek a spolu jedeme Býšicemi, kde je další kopeček, říkám si jo, tady bych stejně vypadl. Na hlavní vidíme Luka, který jede sám a za chvíli ho sjedeme. Je evidentní, že přepálil Čechelice jako já loni. Jedeme ve trojici, tak se snažím trosku tahat. Cíl je vylepšit loňský bídný čas. Za Řepínem nás doletí jeden borec ve Sweep dressu a sjedeme jeden korálek. Pořád je tu Luke, má sice křeče v břiše, ale ject s druhou šlapkou v grupě se mi na závodě nepoštěstí často - má to hned jinou šťávu. Točíme do údolí a poctivě se střídáme, jedu tady v grupě o dost rychleji jak loni sám solo. Odstrídám ze špice a najednou koukám Luke zmizel, otáčím se a nikde není vidět, málem při tom narazím kolegy z grupy. Říkám si, že asi chytl defekt. Do 50km se cítím dobře, násobně lépe jak loni. Na Romanově se naše mala grupa rozpadá a nahoru vyjíždím druhý z grupy. To už , ale přes nás letí čelo 2. balíku. Na kostkách ve Mšeně přese mne letí další a s nimi Kolíkáč. Po kostkách už to, ale bolí. Snažím se hákovat Šindelára s dalším borcem, ale chtěj jet kolotoč, tak se jim 2x protočím a víc už nedám. Ach jo do cíle ještě 18km a bude to opět boj o přežití...Najednou mi to tu přijde nějaké kopcovaté - každý brdek bolí. Přijde mi, že všichni z 2.balíku letěj nějak strašně rychle a jakmile přijde brdek já se loučím. Začínám mě strašně bolet trapézy, ale na cestu je třeba koukat sou tu velké díry. Utěšuji se tím, že aspoň bude o pár minutek lepší čas než loni. Nakonec o 2min asi (v podstatě 4 se šraňkama).

2. poločas:

S Pirátem a ostatníma klukama dáváme hned pivo v Tachově v hospodě. Pirát, ale záhy balí a mizí do Prahy (škoda, Doksy bez přespání jsou jen tak napůl). Přesouváme se na terasu, kde si dáváme řízek s bramborama a pivo. Po vyhlášení se jdeme vysprchovat a na terasu ukázat, kdo tady má nejlepší tým. Bobek nosí piva a brambůrky a Barbados skleničky se šampusem. Kecáme a děláme fotky a posíláme je hned do kanálu na WA. Najednou je tu 2.,3.,4.,5.,6. a ni už nevím kolik těch šampaň bylo. Ve 24h padla mříž na bar a my vyslechneme historii o založení závodu od p.VLKA - Bobajz dokonce část natočil pro další generace. Bylo to velmi poučné. Před spaním, ještě vyloupíme Ořasovi vyhraná piva - přece je nepoveze zítra do Prahy. Robert je opět hlučný a huláká na celou chatovou osadu. Spát jdeme asi v 1:30. Ráno s Barbadosem zaspíme, a vzbudí nás kluci už oblečený a nachystaný. Za 5min vyrážíme a na benzínce za Doksama si dáváme kávu a snídani. Jedeme docela na pohodu za což jsem rád po včerejšku, ale i tak těch 90km dáme asi za 3h20. Takže za mě závod 5/10 (zpočátku zklamání z brzkého vypadnutí, ale možná to tak po loňské zkušenosti bylo lepší). Terasa, přespání a návrat se šlapkama 10/10.

LITVÍNOV-LESNÁ

Dreamer – Na vrcholky Krusných Hor

Sobotní televizní program nabízí tenisové finále s M. Vondrousovou, nebo silniční cyklistický závod v srdci Krusných Hor. A kromě toho prehrsel dalších aktivit a možností, jak strávit sobotní den. Nechci přijít ani o jedno a tak brzy ráno vyrazím do Litvínova, tentokrát sam, protože od nás z klubu moc lidí nejede a Mhammer hraje mrtvého brouka a ani mi neopíše, spartanská výchova zda se začíná fungovat :) Pociťuji dnes bude akorát, ani

horko ani zima. V Litvinove jsem hodinu pred startem, chci se vice rozjet, protoze start je do mega kopce Dlouha Louka 5km 8%, kde vzdy vsichni trpime na Krusnotonu na 150km, no dnes budeme trpet na 5km od startu. I proto se snazim rozjet co to jde, tak uvidime jak to bude vypadat, v tydnu jsem mel trochu rymicku, k tomu dva tezke treninky na Sumave, ale znate to, to je porad neco, kazdy neco ma. Potkavam Strejdu, Baska a nakonec i Kapra, s kterym se stavime na startu do prvni lajny. Start za zavadecim autem je relativne v klidu, hodne tomu pomohly instrukce pred startem od poradatele, za tohle jim patri velke podekovani, jak to meli vsechno zorganizovane, na jednicku s hvездickou. Za Litvinovem odmavan ostrý start, trochu se propadam, ale drzim se do 30. pozice v baliku, je nas tak 150 odhadem. A uz je to tu, najezd do Dlouhe Louky a hned se jede srot. A to takovy, ze tepovka mi atakuje hodne dlouho nevidane hodnoty. Coz je sice hezke, horsi ale je, ze i tak mi tech prvnych 20 lidi odjizdi. Coz neni prekvapeni, v konkurenci jaka tu dnes je. Mizi ale i B. Prucha, McHammer, ja mam nohy nejake tezke. Hladam ocima V. Muzika, který je taky kus prede mnou a pomalu, ale jiste odjizdi se skupinkou. To se mi nelibi, ale na vic momentalne nemam. Az v druhe pulce kopce a pod vrcholem konecne zacnu i ja nekoho dojizdet, nejdriv Jirku Baiera, pak dalsi dojezdu dalsi spartany P. Vejvodu a P. Kuchare a taky V. Novaka z CFC Kladno. Za nami dira, pred nami skupinka s Vitou, Cespu a pak pred nimi uz jen samotne celo. Na horizontu se sladime a zacneme sjizdet odpadliky, nejdriv mame Cespu, pak jeste asi jednoho dva borce a nakonec je nas pekna skupinka asi 10 lidi. Jeste ze tu jsem, jet kolem Flaji sam, to by bolelo. Tedy ne ze by to ted nebolelo, to naopak, zvlast kdyz tempo se meni, ale uz se to da vydrzet. Kolem prehrady se porad jede, o cemz svedci, ze dojizdime i M. Somra. Bojim se sjezdu do Litvinova, ale tim jak nas neni tolik se to da, byt se tedy jede pekne rychle. V samotnem zacatku nam zvysi tep cykloturistka odbocujici pred nami doleva, ale vse zvladame. Tim ze to je zavod na dve hodiny a neco a neni horko, vzal jsem jen jeden bidon, zatim to vypada ze bude stacit. Dole na kratke rovinky brzy dojedeme i V. Muzika a zbytek jejich grupy, hlasi, ze celou dobu neuspesne sjizdeli celo, tak to se nevidim, ze toho ted maji dost. Clovek ani pomalu nevydechne a uz je tu dalsi kopec Krizatky. Vysvitne slunce a razem je horko, pricemz voda v bidonu podezrele ubyva. I tenhle kopec znam z Krusnotona, ted se mi jede vcelku dobre, ale je porad potreba hlidat pozici, jeden mladik jezdi hodne trhane a nechava dirty nebo naopak jede srot na cele skupiny. Pod vrcholem se pta, jak dlouho jeste pojedeme do kopce, tak mu ze srandy rikam, ze jeste jednou tolik nas ceka. Ale ne, uz jsme konecne nahore, vsichni jsou radi, ze muzou na chvilicku orazit. Dopiju posledni zbytky vody, snim tycinku a tesim se na cil. Ten sice jeste uplne neprichazi, je tu neprjemna stojka v jedne vesnici, kde Spartani zkousi odjet, ale zatim neuspesne. S Vitou nam tohle trhave tempo nechutna, M. Somr si vystupuje. Kratky sjezd a rovinka po planine na vrcholcich Krusnych Hor, krasne je to tady! Ale to uz se blizi odbocka k finalovemu kopci. Zrovna se chci kouknout na Garmina kolik chybi do 70km, kdyz je na silnici napsano 5km do cile. A skoro porad do kopce. Coz nevim, tenhle kopec jsem nikdy nejel. Jedeme porad vysoke tempo, tise trpim na konci skupiny, opet nekdo mozna odpada. Otevrena krajina v protivetru a levotociva zatacka, kazdy hleda hak, skoro se vsichni zastavujeme. Jsem tam, foukne nam do zad a Spartani opet nastupuji a trhaji nasi skupinu. Chytim se V. Novaka +1, ale tri borci nam uz odjeli. Cil se blizi, kdyz vidim 1km do cile a silnice zacne stoupat na nic uz necekam a nastoupim. Predjede me myslim pouze V. Novak a mozna nekdo ze Spartanu, konec mam trochu v mlze, jen si hlidam, at me nikdo nepreskoci na cilove pasce. A to uz je tu cil, nakonec to uteklo hodne rychle, ale jak se pak shodujeme s ostatnimi, bylo to hodne tezke. Vratit do stanu cislo a rychle s par kluky zpet do Litvinova pod dohledem vetrnych turbin, protoze tady na tech hrebtech porad fouka. Na to jak mi to zacalo na zacatku Dlouhe Louky ujizdet, jsem se nakonec pekne rozjel. Tezko jsem mohl udelat neco lepe, takze jsem spokojeny. Nastoupat 1700m na 70km prumerem pres 30, to uz je slusny vykon! Mohl jsem jet na SUAC do Stribra, coz by take byl hezky novy zavod, ale jak jsem psal na zacatku, tech moznosti je v dnesni dobe tolik, ze je treba peclive volit. Report dopisuji akorat pri finale s Vondrousovou, zatim prohra, ale verim ze to jeste otoci, protoze jak vi kazdy sportovec, zakladem je nevzdavat se a porad bojovat!

GIRO DE ZAVADILKA

Bobek – Paleta s číslem 3

Dva dny před Sokolovem dostávám nabídku od Karlose, kolegy ze Sokolova. Rozpadl se mu tým; přestože po Sokolovském výkonu nic neplánují a z týmu VS mě nikdo neoslovil, bez rozmýšlení přijímám. Karlos je elitní časovkár-kde hovoříme o stylu 45+, takže se dá přemýšlet o sklizni. Na rychle hledáme třetího, Dani, o kterém se doslychám v hovoru: byli jsme si to zkusit a bylo to dost dobrý... Co víc by jsis pral slyšet? Karlos předkládá návrh názvu „mezikontinentalního“ týmu: CK Vinohradský Rohozec Amulet a já už jen tajně sním jak pokosit elitní družstvo VS! Počasí vychází luxusní, žádný pařák, jen trošku víc fouká. Ranní stylove poloprazdne nadrazi ve St.Boleslavi a úsměvné dodatky v kupeckých počtech pana výpravčího dokresluji svateční dopoledne. Vlak frčí jak drak, šum navozuje vzpomínky na cestování s M.Sturcem. Všichni se pomalu schází, zdravíme se napříč družstvy, na seznamu se objevuje 86 trojic, sami lepší oddíl až z těch jmen běhá mráz po zádech! Kluci ze Šlapek vyzařují radosti a spokojenosti. Napětí vůbec nedávají najevo. V klidu se jdeme rozjet, rozmyslime taktiku střídání, pozic z hlediska směru větru, je jasné že závěr proti větru bude opravdový oříšek. Než objedeme trať, zbývá pouha hodka do startu. Hlavně nekoukejte po kolech! praví Dani-pro tento den jsem nepujcoval kozu-pro klidnější pocit,

má ji jen Karlos. Stáhnou tedy oko z divciho modre probarveného týmu a napadá mě jen dres-Karlos vytahuje svůj náhradní, docela sedne, tak jsme i barevne kompletní. A tu blikacku sundej, tj.vterina dolů! Takže i hasák musí dolů, bidon, vse z kapes do auta a jeden GU cpu do sebe. Na startu s hlavou zabořenou v nástavcích opouštím svět, vyřáším třetí. Karlos rozjíždí úvodní interval, ze Sokolova vím, že to umí skvele, stupnovite, bude to bolet. Trošku jsem upravil trénink, tak snad to málo trochu pomuze. Pomalu se dostáváme na 45km/h. Funí slušně sikmo, z levoboku proti, zabíráme celý pruh. Špice jsou delší než jsem čekal, ale maximálně vyhovují. Koušek za Polepy chytám při střídání malinkou díрку a stojí mnoho sil které budou jeste potřeba. Sleduji že Dani občas drží rodla zespondu, tak nevaham a při střídání toho využívám + jdu ze židle. Za Svarenicemi se silnice začíná malinko zvedat, paralelně s tepy, které už nemají kam, předjíždíme asi dvě družstva a v závěru stoupání doplnuji třetici zvednutím ze židle. Na horizontu střídá Karlos a já si kopu hrob. Prožívám extravagantní zazitek, čekám až se konečně unaví a sjezd víc skloní. Za zatačkou v Kyskovicich se držím co nejvíc vzadu, ale hoši jdou že židle. Ze zkušenosti s Kaprem vím, že to nikdy nevyšlo a za horizontem u Obory se začínám vařit. Karlos jde opět brutálně dopredu. Fouká přímo proti, hledám kam se schovat, nic nepomáhá až musím křiknout to prokleté „mooc“. Dani najíždí zpráva vedle mě, snažím se ho přimět že musí jet než mě povzbuzovat ze strany. Na křižovatce před cílovou rovinnou opět trochu laborujeme, ze zbytku sil hakuju Karlose který je schopný jet stále 45... Když v cíli zaslechnu průměrnou rychlost, jsem v celku spokojený a tuším, že to vyšlo. U auta laškují zda vzít k restauraci dres. Nakonec se pro něj doopravdy vracím, tretry zaklapujeme do palety s číslem 3 - CK Vinohradský Rohozec Amulet. Díky všem

Kolíkáč – Děkuji Karlové, mám Vás rád :-)

Letos je to pro mě vypečená sezóna, na milovaných maratonech jsem kolaboval a Beskyda už jsem odpískal úplně. Tělo se brání, zažívací ústrojí nechce pracovat, tak jak by mělo. A v hlavě se to překlopuje do stavu odpočinku, chuť na kolo se pomalu ztrácí. To nejkrásnější období a já stojím opodál. Tak taky na mě došlo... Kapr s Camrdou mě ale v květnu nalákali na časovku trojic a stále mě hecují, to musíš s námi dát. S Mlhošem dokonce domluví zapůjčení jeho časovkářského raketoplánu. Přemáhám se, a ještě chci bojovat. Vyladit kozu na svoji postavu, vyměnit přední pichlou galdu v servisu u legendy p.Šáry a zkusit objet barák. Děsný stavy, vůbec to nejede, všechno bolí. Ale je úterý, 3 dny do časovky a na kruháku čekají natěšení orange TTT borci. Polet do Poděbrad mi jasně ukazuje, kde je moje výkonnostní místo. Ale jsou i chvíle, kde se to zase ve mně probouzí, ta rychlost a jak ta koza s diskem jede, je parádní pocit. Večer ale stejně píšu mým dvěma tahounům, ať si zkusí najít na pátek někoho jiného. Jsem ale rázně odmítnut, že si to chtějí užít jedině se mnou. Zodpovědnost a nervy při pomýšlení na pátek mě ženou ještě do sedla ve středu s Pirátem a Profesorem. Je to let, zase parádní pocit, i když málem v závěru nedojezu domu. V očekávání pátečního průšvihů ještě leštím kozu s Vokynovým heslem, čisté kolo = rychlé kolo. Zavadilka hostí vybranou společnost časovkářských es. Jeden okruh na zahřátí, to ještě stíhám střídát mým dvěma excelentním kumpánům. Kapr tady zná každý kamínek a radí, jak co projet a kde nebrzdit. Boční vítr si s diskem docela pohrává, ležet v kokpitu, mi někdy dělá docela problém. To bude peklo... Start. Překvapivě jsem zacvakl na poprvé a začátek jsem tedy nepodělal. Pak ale stačí 5 kilometrů, ve kterých jednou vlezu na špic, abych už jen řval móoc a hop při střídání. Totální kaše v háku. Překvapivě rychle jsme nějak dojeli MTB Vlčáky, povzbuzujícího Profesora, Piráta a Lukeho jsem vůbec neregistroval. Čumět jen na pastorky Kapra a Camrdu a odezírat kolik ještě kilometrů zbývá. Minimálně 5 x jsem musel kluky zbrzdit, jinak by mě odjeli. Jediný brdek na okruhu, ale vcelku stíhám, anebo jedou solidárně mé tempo. Pak sjezd dolů, kde vypínám mozek a buším do toho co to jde. Točku v Kyškovicích po sjezdu bez brzd, aby nás to vyneslo do následujícího magnetu. Kapr povzbuzuje, já hubu olepenou, tělo vymáčkklé jak citrón, ale cíl se blíží. Ještě zkusit rozjet spurt, ale pak na mě zase Camrda musí počkat, abychom dojeli týmově do cíle. Uff to bylo tedy řemeslo, parádní zážitek, i když jsem to klukům pokazil, výsledkově to bylo hluboko pod jejich možností. A právě proto mají můj neskonalec obdiv, že se pro mě obětovali a umožnili mi zažít tuhle časovkářskou vysokou školu. Děkuji Karlové, mám Vás rád , snad Vám to někdy ještě oplatím!

KOLEM POSÁZAVÍ

Kolíkáč – Dvcky Posázaví!

S číslem na zadku naposledy na Krakonošovi, kde kolabují. Od června bojuji s morálkou a se svou tělesnou schránkou. Oranžoví kumpáni mě zase pomáhají. Koloděje a Provence s Camrdou vrací do žil ten potřebný impuls. Posázaví se přece nedá vynechat, už jen kvůli Kolbabákům a jejich vypečené trati. Se staženým zadkem, co se mnou udělají závodní intenzity a v hlavě jediný cíl. Pokusit se pomoci bráchovi, který drží stříbro v UAC. Trenér ordinuje ve čtvrtek rychlé Koloděje a v pátek výlet po trase Posázaví. Páteční večer se cítím hodně okorale, tohle asi trenér přehnal, to v neděli nebude dobré... Neděle ráno a nohy se lehce točí, po únavě ani památky. Na start valíme s Pirátem, s Rybou a jeho kamarádem. Hezky zvolna zahřát nohy. Už tohle stojí za to! Balík nabašený od začátku do konce, který není ani vidět. "Hradec" po startu hned zhurta, horlivý Laco Šindelár mě málem pošle k zemi. Držím na chvostu očesaného balíku, "Oplany" po novém asfaltu bolí, ale jsem tam. Do Úzic se zvolnilo,

Kapr stále na dohled, sjelo si nás pár lidí. Sjezd do Talmberka v zadních pozicích, je to rozdíl oproti minulému roku, když jsem ho jel na čele. Hned po prudké točce doleva cca 20 borečků nenávratně mizí. Takže stoupaní k "Vítkovické hájovně" s Kaprem ladíme společně tempo a zdá se, že by to mělo klapnout. Do Ratají nabíráme další lidi a tvoříme pěknou grupu. Technický průjezd přes Rataje okoření dva pejsci, ale bez ztráty kytičky stoupáme na "Podveky". Před nájezdem na hlavní zase dojíždíme odpadlé korálky. Je dobré, že stále někoho vidíme před sebou, takže pravidelně ve skupině točíme. Do Sternberka nás hecuje sjetý Luke z 1. balíku. Není čas obdivovat majestátný hrad, který je stejně v lešení. Stoupaní ze "Šternberka" k Rybičkám nahoru sjíždíme Vencu Cafourka + 3 lidi. Najíždíme na "Zdebuzeves" a o serpentinu nad námi Jarda Rendl! Kuwa, tak to nejedeme až tak blbě. Začínáme si to neskutečně užívat, Kapr jede jako brus. Jsem v 7 nebi, už jsem letos nevěřil, že budu číst na zadku přede mnou Karel Prager! Vrchařská extáze po skvělém asfaltu a pak let k Sázavě. Děším se kopce, co bude následovat z "Kácova", ale zdá se dnes tak krátký! Skupinový koncert, je nás kolem 12-15 lidí, tohle je hromadák se vším všudy! Nabrali jsme zase někoho z 1. balíku a nejrozbitější úsek trati od Zalíbené zvládáme bez problémů. "Rataje" a jejich kostky proklepnou svaly, pár lidí tu zůstalo. Vrchol kostek si snad dokonce užívám, jak kolo rajtuje na těch kočičích hlavách. Kapr má v grupě rudocha Romana Tůmu a jede o stříbro. Tahle skutečnost dává do závěrečných kilometrů neskutečnou atmosféru. Je tu 2x Sparta, 2x Dexter a 2x Šlapky, ostatní jednotlivci. Letíme údolím kolem Talmberka a nabíráme Piráta. Ale "Nechyba" mu vystavuje konečnou stanici a nejenom jemu. Zase je nás o trochu méně. Ptám se Kapra, jestli má dost pití a jídla. Má. A co nohy? A on furiantsky: Nohy z nebes, dnes dám Romana! Povznesená nálada, tohle se nedá jinde zažít! "Vlkančice" překonány a ve sjezdu nám odskočili 2 rudoši s jedním příchozím. A Kapr táhne celou grupu. Tak to ne! Valím dopředu a sjíždím ten mini únik. Neznámá síla vstoupila do mě. Už jsem v to nevěřil. Ale je to zase tady. Jen kontrolovat mezi nohama, jestli je tam Kaprovo přední kolo. Začíná se taktizovat. Odjíždí jeden příchozí. Jsem zrovna na špici a nikdo nereaguje. Až Skalice vystřelí vpřed Vencu Cafourka. Kostky ve "Skalici" stále na čele naší grupy, Venca + příchozí na dohled. Letíme k začátku stoupaní na "Ondřejov", pouto s bráchou funguje dokonale. Jsme zase po kupě, Roman nastupuje, ale po chvíli s křečí odstupuje. Venca s příchozím zase před námi, jedu tempo a jen kontrolovuji Kapra. Stále čekám, až se přes nás grupa převalí. Střímelice, před horizontem tam zabzučet velkou a zvednout zadek. Venca s příchozím jsou prozatím zdoláni a orange duo letí k cíli, nemá cenu se otáčet, za námi je prázdné! V hlavě Romanov na Doksech 2014. Neskutečný a nezapomenutelný chvíle. Jedu pro bráchu, dávám do toho vše, čekám křeče v nohách, křeče v žaludku, křeče ve střevech ... Ale nic z toho nepřichází, stále plní síly a povzbuzování se navzájem, že teď nesmíme svésit, ještě není konec. Venca s příchozím jedou s námi, vrchol kostek na Ondřejově u Absolutní nepohody už mi přestává chutnat a chytám odlep. Ale asfalt mě zase vrací do hry a cílové kostky ke "Hvězdárně" jsou tu strašně brzy. Kapr nohy z nebes si jede pro vítězství v naší grupě a pro stříbro na mistráku UAC. Já ještě bojuji s Vencou, ale už je nad moje síly. Tohle jsem potřeboval, díky brácho, že jsem to mohl s Tebou prožít! Ohromné díky letí ke Kolbabům, že nám to umožnili zažít! Dycky Posázaví!

Luke – Otáčíme pocity, otáčíme náladu

Závod, který jsem ani nechtěl jet, to převýšení mě děsí, ale všichni se na to těší a lepší trénink na neděli stejně nevymyslím. V pátek prohlídka trati a totální prázdné. Sobota není moc regenerační a nedělní ráno... no to ani nebudu komentovat, nechce se mi na start, mám pocit, že to nemůžu ani dojet. No ale co už, všem jsem řekl, že jedu, tak jedu. Ale takhle hrozně jsem se před závodem ještě necítil. Nakonec ruším i jízdu na start kolmo, mám fakt strach abych dojel. Orange banda, před startem trochu povzbudí, ale dnes to není ono, taktiku uvíset první kopec zavrhuji, chci to vyjet rozumně, najít nějakou grupu kam zapadnu a v klidu přečkám tu rovinatější část do Talmberka... Před startem jsem docela v předu, aspoň budu mít kam propadat. Start se moc nepovedl, musím zastavit za týpkem co se odmítl rozjet a když už jsem rozjedu, valí se to kolem zprava zleva. Nic moc pocit, snažím se jet maximum toho co mě nepopraví na zbytek závodu, ale přival lidí co mě předjíždí neustává, až přibližně po kilometru se procesí lidí zastaví a já se otočím. Za mnou už jen doprovodná auta, jsem poslední. V hlavě totální deprese a rezignace. 94 km přede mnou a to mám jet sám? Pouštím auta dopředu a přemýšlím jestli to mám zabalit hned, nebo aspoň kousek objet. Nakonec balík ještě vyplivne pár lidí, které konstatním tempem sjíždím a mám svojí skupinu. Je tu týpek s jedním bidonem (good luck, říkám si), který za to hned za křižovatkou bere, tak tak tam jsem. Pak nějaký Javier, který se později ukáže být dobrým druhem na cestu Posázavím a ještě jeden klučina. Začínáme točit, nekdoví jaké tempo, ale občas to bolí i v háku. Nikdo se neschovává, nechci ani já, ale jestli takhle pojedou celej závod, nedám to ani na první kopec... Pořád mám v hlavě, že to zabalím. První test je tu: brdek v Oplanech. Klučina i Javier mi ujíždí, týpek s jedním bidonem tam zůstává úplně, já tam jsem, ale za cenu velkých ztrát. Navrhuju počkat, roviny jel slušně, ale asi nikdo neslyší. Tak tam visím, naštěstí mi dají chvíli na oraz, než na mě přijde řada na špici. Po chvíli sjíždíme jakéhosi Honzu, který se zdá jako dobrá posila. Trochu zmatků s odbočkama z čehož jako majitel Garmina s mapou vyjdu jako velmi hodnotný člen grupy. Navrhuju smír, že to nějak odjedem třeba až pod Ondřejov, ale asi zas nikdo neslyší. Pořád se vidím, jako nejslabší a jak tam někde zůstanu. Za křižovatkou na Talmberk nastupuje Honza, stejně tak ve sjezdu a následně hned v dalším stoupaní. Někde cestou jsme vytratil klučinu a je tu jen Javier a Honza. Ten za to bere z Talmberku nahoru, Javier jde po něm a já ... nic, tohle fakt nedávám, točím si svojí FTP hranu, spíš nad a říkám si jak slabá je. Deprese vrcholí, když v půlce vidím, že mezera na ty dva zůstává stejná. To mě donutí jet dál, ještě to nevzdávám, pak je zase

kousek roviny, tam by se ti dva hodili. Nahoře musím jít už hodně do červených, ale jsem zpět, akorát s horizontem. Zase se točí, ale po sjezdu do Ratají už roviny nebudou, tak tam asi můžu jet sám. V Ratajích ostrá levá do úzké uličky jde stojí auto co nerespektovalo pořadatele, tohle být před balíkem, tak mu to rozeberou, ach jo, dva lidi si dají práci aby to tam řídili a lidi na to stejně kašlou. Ale vyhneme se, chvíle oddechu a jde se na další stoupání: Podveky. Honza za to bere, nereaguju, jedu si zas své. Javier tu není, spadl mu řetěz na kostkách, ale před vrcholem mě dojíždí. To už je tu ale druhý balík, takhle tady se nesvezu, další skupinka taky není pro mě, až ta třetí, to už je zas kus roviny, chvíli jedem, ale jedou děsný bomby a Javier to odpojuje. No neva, stejně by nás uvařili. Než se otočím je tu další skupina a v ní Kolíkáč a Kapr. Paráda, konečně něco pozitivního. Vypadají v dobré náladě, navíc se dá prohodit pár slov, kontroloju, jestli můžu nějak pomoci, ale co by potřebovali. A to jsem byl ve stavu, kdybych jim i kolo dal Každopádně se svezu až do Šternberka a cíl je najednou nějak blíž, nálada se lepší. Díky za vzpruhu a bylo mi ctí, ale další kopec si zas pojedu sám. Vlastně ne, je tu ještě Javier a Honza. Zdebuzeves najíždíme s Javierem po boku, ptá se jak dlouhý kopec tu je komentujeme zdejší krásy. Honza za to opět bere od spodu a Javier mi po půlce taky ujíždí, ale ne o moc a pořád se otáčí, jestli tam někde jsem. Jo, taky si myslím, že bude lepší, když se mě bude držet. Orange dres má prostě respekt i když jedu úplnou tužku. Nahoře už zase s Javierem a před poslední prudší pasáží nás sjíždí další skupina, je tu čelo ččka a já hecuju Javiera, že tady má smysl se kousnout. Vyšlo to a jsme teleportováni pod Kácov. Tam se historie opakuje, kopec za své a nahoře další skupinka, tentokrát s Vlčákem, další povzbuzení a další teleport. A jsme v Ratajích, takhle tohle se povedlo. Kostky budou moje smrt, ale jsem na to připraven a docela dobře to snáším. Nahoře doskočit Javiera, už mu víc jak pár metrů stejně nenechává, navíc on se stejně pořád otáčí. Týpek s mapou, je prostě cool. Nicméně nahoře konstatujeme, že asi skupinky došly. Před námi ale magnet Honza a tak je hned za čím se hnát. Před sjezdem do Talmberka je náš. Tam nám ještě zkusí zase nastoupit, ale cíl se blíží, tady už to nepustím. Deprese pryč, tady se závodí. Přemyslím, jestli by nebylo fér za ty nástupy kašlat na střídání, ale pak jen prohlásím, že jsme se měli domluvit a spolupracovat... ale jdu na špic. Nechybu jedu z čela, stejně jako všechny kopce předtím, ale překvapivě mi nikdo neujíždí. Nahoře menší díra na Javiera, čekám a navrhuju počkat i na Honzu, přece jen ve třech to pojede líp. Zase tedy ve třech, nikdo se neschovává, tak to má smysl. Brdek ve Vlkančicích jsem zrovna na špici, už mi to nechutná, chci vystřídat, ale nikdo tu už není. Ve sjezdu pak driftuju po šterku v zatáčce a zle se opotím. Zkousím jet sám, ale Javier je chvíli za mnou a neujíždím mu tak radši počkám. Vysvětluju ještě trasu do cíle s tím, že Ondřejov už bude bez čekání a na kostkách ve Skalici ho opouštím. Po rovině se ještě otáčím, ale jak se silnice zvedne jedu si zas to své. Už to není FTP +, spíš mínus, ale i to mi přijde dobrý, pořád vlastně jedu pro první místo ze skupiny Předjedu ještě pár lidí s křečema, někdo chce napít, někdo imbus, všechno zvládám, ale moc se nezdržuju a jedu dál. Jsem rád, že ještě jedu a vím, že to nemusí trvat dlouho. Na kostkách v Ondřejově ještě někdo z prvního balíku, další vzpruha i když moc odpor nekladl. Prosvištět tou rovinkou a vylámat kostky ke hvězdárně. Tady už je to z posledních sil. Nakonec pro mě samá pozitiva, nejsem poslední a to ani v kategorii UAC, pro mě úspěch, navíc pěkný čas, takže závod hodnotím pozitivně. Navíc na stravě pak vidím, že sem Javierovi dal na posledním kopci 2 minuty, Honzovi 5, toho ale chytli křeče... A ještě teda palec nahoru organizátorům, je vidět, že si dali záležet a myslím, že hojná účast byla důkazem toho, že to spousta lidí oceňuje. Včetně mě, takže se těším znovu za rok.

Radim – Kolem Posázaví aneb od krize po euforii a zase zpět na zem

Závodů na jihovýchodě od Prahy, kde jsem cyklisticky vyrstl a kde to mám rád, není moc, a tak když už nějaký je, je třeba jej podpořit, když to jde. Kolem Posázaví se zázemím v Ondřejově mám 7 km z chalupy, čas jsem taky měl, takže to šlo. Páni srpen a teprve můj třetí závod na silnici, po více než měsíční pauze od Krakonoše! Počasí je ale parádní, zdraví zatím taky slouží, tak na startu nechybím. Lidí je tu celkem dost, jednak je to letošní mistrák UAC v hromadřáku, jednak je ještě spojený s MČR Železničářů. Startuje se dole v Hradci přímo do kopce, takže mám obavy, že budu mít problém akceptovat ostré tempo hned od prvních metrů ... a skutečně, mám ho! Tři otáčky se mi nedaří zavaknout pravou tretru a už je tam pořádný odlep od hlavního pole. Když ale vidím, jak se tam jede, tak mi to ani moc nevadí, pár lidí předjedu a pak už taky nemůžu, tak jedu bok po boku s Richardem Vlasákem (334), o kterém vím, že je to zhruba moje výkonnostní kategorie. Jede s námi ještě jedna holka, ale tu za křižovatkou na Oplany ztrácíme, naopak dojíždíme jinou holku a Marka Šrejmu (441) z Axonu. Po Oplanech jsme na horizontu opět bez ženského pohlaví, tak pokračujeme ve třech, údolím na Benátky tahají hlavně kluci a zejména tedy jejich zásluhou se dotahujeme k trojici před námi (361-Kubiček, 465-Soukup a ještě jeden). V Karlovicích nás trochu přibrzdí zemědělská Škoda 706 MTS alias Mates s vlekem, jede tak okolo 35 km/h, do mírného kopce slyším, jak neustále podřazuje a přitom ještě víc zpomaluje, Šrejma jej předjede, ale mě se to už nepodaří, zahlédnu auto proti, a pak už to nejde, protože proti pořád něco jezdí. Trpíme tak za nákladřákem až na křižovátku na Úžice, kde sice my odbočujeme doprava, ale on s tím vlekem doleva a dává zrovna někomu přednost, takže nás na rozloučenou ještě prakticky všechny zastaví. Pak dolů přes Talmberk a nahoru k hájovně, docela se na můj vkus topí pod kotlem, mám to tak na vlásku, aby mě to neeliminovalo, ale jsem tam, V kopci se k nám vrací Šrejma, takže jsme opět v šesti jako na začátku. Rataje po kostkách dolů celkem opatrně, klidně bych to tam vykropil víc, ale jsem na konci skupiny a nemám ambice se tady cpát dopředu. Ostrá levá nad náměstím za mě v pohodě, ale stejně to tam jednoho trochu vyneslo. Kopec na Ježovice opět v zadní části skupiny, cedím krev, Richard taky vypadá, že by radši tak o 1-2 km/h pomaleji, zbytek to drtí, jako by se nechumelilo. Nahoře tam stále

jsem, ale v hlavě už mi vrtá červík – proboha co budu dělat, když to takhle půjde dál? Nahore ještě dojíždíme Iana Wooda (356), tak je nás sedm, plus ještě dva příchozí, ale ti jsou možná z mladšího balíku, co startoval 10 min před námi, protože tam dost povlávají. Sjezd do Šternberka jedu opět v klidu vzadu, mohl bych rychleji, ale není kam spěchat, stejně mi zas za chvíli v kopci budou natahovat držku. Trocha kochačky s výhledem na hrad (je pod lešením, neb ho opravují), přejezd, most, a už se zase valí do kopce. Příchozí odpadají, já s Richardem opět na konci grupy, před odbočkou do údolí Blanice chytám dokonce jako jediný už trochu odlep, ale to vím, že si v krátkém sjezdu k Blanici ještě sjedu, což se děje. Rychle do sebe lámů gel, budu ho potřebovat. Začátek stoupání na Radvanice se snažím být vpředu, ale moc to nejde, tempo je vyšší, než bych potřeboval, a zase mě to hází až na konec skupinky, pak už mám asi 20 m ztrátu a říkám si v duchu: Tak už si jed'te třeba do prdele pánové, na tohle vám fakt seru! Klopím hlavu, pohřební myšlenky, zase mi to ujede, ach jo! Pak ale koukám, že odstup už se dál nijak zřetelně nezvyšuje, držím si svoje tempo a za chvíli se najednou ostatní začínají přibližovat a za další chvíli jsem zase zpátky. Pánové našťestí taky polevili, uff. Tento okamžik rovnající se z mého pohledu malému zázraku se stal takovým symbolem obratu celého závodu, najednou už v kopci ostatním stačím, ba dokonce před Zdebuzevsi už udávám i tempo, tak to byl opravdu nečekaný obrat během jednoho kopce. Spíš to tedy bylo tím, že ostatní taky trochu došlo, ale nevdá, psychika je rázem na koni a najednou se jede úplně jinak! Pod Zdebuzevsi v serpentíně si ještě stačím všimnout, že jedna docela velká skupinka je necelou minutku před námi, jiná naopak přibližně stejně daleko za námi, tak to bude ještě zajímavé. Ve sjezdu do Kácova jeden trochu odjíždí, na mě po odstředění toho, co se obcerstvoval a nechal si to ujet, zbývá zalepení díry, tak celý kopec dolů táhnu v podstatě sám, ale to mi moc nevdá, protože jak říká stará závodnická pravda – z kopce to tak nebolí a pěkně to vypadá. Dole na mostě jsme zase všichni pohromadě a začíná se stoupat na Zbizuby. Tenhle kopec se mi jede parádně, často na čele, bez problémů, zatímco u některých ostatních už cítím, jak začínají mít dost, skupinka před námi se k nám trochu přibližuje ... jo tady se mi to moc líbilo. A dojeli jsme tady myslím Petra Šťastného z Dexteru (498) ještě s někým. Posledně jmenovaný pak ve skupině způsobí trochu zmatek, když na křižovatce na Zalíbenou jede rovně, i když šipky jasně ukazují, že při druhém průjezdu máme točit doprava na Rataje, tak se tu křičí, zhruba půlka lidí projede za Petrem rovně, my ostatní zatáčíme v pořádku, ale čekáme, než se ostatní otočí a než nás dorazí, takže tady jsme něco ztratili. Výsledkem je poměrně zajímavý okamžik v kopci v Ratajích, který je ze 2/3 na kostkách, takže ho nemám vůbec rád, ale teď v popředí skupinky se mi jede docela dobře, jako magnet nás přitahuje skupinka před námi, už rozeznávám dva dresy CKKV, a prakticky v okamžiku, kdy se dostáváme na dostřel za ně (už na asfaltovém úseku u benzinky), tak nás zezadu začnou dojíždět první jezdci ze skupinky za námi, které jsme zase přilákali my tím špatným odbočením části lidí na předchozí křižovatce a následným zpomalením tempa při čekání na ně. Nad Ratajemi se tedy prakticky ve stejný okamžik spojují tři skupinky dohromady, už je nás určitě okolo 20, a to mi pak ještě David Marek v cíli povídal, že v té třetí skupince byl on a ještě pár dalších lidí taky, ale že nás těsně nedali a ta jejich skupina je těsně před dojetím té naší ještě vyklepala, jak krátkodobě zvýšili tempo, aby nás dorazili. Z Talmberka údolím dolů k Sázavě se pohybuji v popředí skupinky, takže v pohodě, ale vzadu to prý celkem bolelo. Mezi dojetými je i Petr Okruhlica a Pavel Liška z CKKV, tak mám radost, že jsem s nimi, loni mi oba dost ujížděli. Kopec na Nechybu a opět spolupracuji při udávání tempa na čele skupinky, tak to je paráda, v to jsem v první části závodu, když jsem v každém kopci chcípal, ani nedoufal. Ve stoupání jsme trochu prořídli, při odstředění jsem napočítal 13 ks včetně mě (myslím, že tady zůstal Richard a Zdeněk Kubíček z té mojí původní skupinky). Údolí na Komorce a přejezd na Vlkančice celkem v pohodě, ale na rovince pod Vlkančicemi se poprvé rozsvítla v mé hlavě červená kontrolka, neb mi náhle a bez varování ostře zacukalo nejprve v pravém stehně a vzápětí i v levém. A to jsem před chvílkou dával preventivně ampuli MagnesLife, ach jo teda! Údolím z Marjány do Skalice se nejede příliš ostře, ale stejně jsem najednou spíš na konci skupiny, to jsou teda zase obraty. Ve stoupání po kostkách na náměstí nás testuje Petr Okruhlica, tempo se zrychluje, snažím se akceptovat a ještě před chvílkou by to bylo v pohodě, ale teď nahore na náměstí mám najednou křeče v obou stehnech a jsem totálně na odpis! Skoro přestávám šlapat, točím to jen tak opravdu lehce, tak mi skupina odskakuje. Musím to pak ve sjezdu na kostkách dolů trochu víc vykropit, abych dolétl zase zpátky, křeče z nejhoršího sevření povolily, ale pořád tam je. A jak se silnice zvedne směrem do Hradovcích, tak už to zase cuká, Petr Okruhlica s Pavlem Liškou zkouší nástup, Ian Wood jde za nimi, já na lehounký převod zkouším roztočit nohy a akceptovat tempo ostatních, ale nejde to, nejde, náběhy stále pocukávají oběma stehny a ujíždí mi to. Do pytle – tady ne, do cíle kousek, domácí kopec (i když tedy mnohem radši mám ten sousední na Kostelní Střímelice), znám to tady, a musím se v podstatě jen koukat na ostatní, jak mi ujíždí, a houby s tím nadělám. V tom však druhý zázrak dne – křeče tak jak rychle přišly, tak zase rychle ustoupily (přitom v záprahu ve stoupání), zkouším trochu přidávat plyn a vida, nohy zase jedou v pohodě, no to jsou teda věci! Za chvíli tak opět doskakují do skupiny, resp. do jejího zbytku, protože je hodně natažená přes celou obec, jak se její jednotliví členové tu úspěšněji, tu méně, pokoušeli akceptovat tempo za duem CKKV. Nahore u hřbitova mám stále ještě sekeru, ale v krátkém mezisjezdu ji likviduji a na výjezdu z dolíku jdu dokonce na čelo poděkovat Petrovi, že mi v předešlém kopci připravil opravdu moc pěkných zážitků. Na povídání ovšem není čas, neb jdeme do finále, přátelé. Je tu Ondřejov se svým stoupáním na náměstí po kostkách, které osobně nesnáším, takže jej ani nezařazuji do tréninku, a potvrzuje se mi, proč to tady nemám rád – ačkoli na kostky najíždím na třetí pozici a jedu na maximum aktuálních možností, stejně se to dost valí přese mně a houby s tím nadělám. Pěkně nás to tu nadělilo, zůstal jsem někde zhruba uprostřed,

Petrové Ohruhlica, Štastný a Marek Šrejma jsou už dost daleko vpředu, já s Ianem Woodem se dotahujeme na Pavla Lišku, a do závěrečných kostek ke hvězdárně tak jdeme společně. V cílovém kopci mi napřed trochu odjedou, pak se dotáhnou a když se z kostek přehoupneme na asfalt, sklon trochu povolí, a já se akorát přes zpomalovací práh chystám zleva zaútočit, tak se stanou dvě věci, které můj ambiciózní plán pošlou rázem do krajiny zapomnění ... no prostě v jeden okamžik se v protisměru vynořilo auto a chytila mě zase křeč do pravého stehna. Musím se tedy zařadit doprava zpět za Pavla, protáhnout nohu, a tím moje celá akce a plán na to, jak ještě trochu orvat ty před sebou, neúspěšně končí. Mám dost, cílem projíždím opravdu se silami na dně, no zkrátka - načasovaný to bylo dobře, protože o moc dál, než byla cílová páska, bych už ani nedojel. A tak to má být! Stopky se mi zastavují na údajích 3:13:59 h, což na 95 km dělá průměr 29,38 km/h, za 3h10min mohla být i třicítka, ale to bych chtěl už moc. V celkovém pořadí druhého balíku (nad 40 let) mi patří 58. místo z 84 (plus dalších 8 DNF), v kategorii C pak 35. místo ze 44). Na pohled nic moc, ale síla a přemáhání to stálo zase docela hodně, to ne že ne, to vím sám nejlíp. V balíku nad 40 let zvítězil železničář Tomáš Pataki v čase 2:43:24 h (průměr 34,88 km/h) těsně před Miroslavem Hrabětou a Líbou Janouškem, v mladším balíku pak Václav Nežerka (2:33:42 h, průměr 37,09 km/h) před svým týmovým kolegou Filipem Endlerem a Janem Hrstkou. Se závodem jsem spokojený, pěkně jsem si to užil, díky všem mým souputníkům, bylo to s nima zajímavý, hezky jsme si to rozdali a bylo mi ctí se s nimi popasovat! Díky i organizátorům, trasa byla skvělá, mne osobně teda dost vadí ty dlážděné úseky, ale chápu, že Posázaví bez Ratajů by nebylo ono, to by asi u většiny neprošlo. Ten Ondřejov od Hradovech pak беру jako nutný zlo, lobuji za příjezd přes Kostelní Střímelice, tamní kopec opravdu umím zajet, ale to taky asi neprojde kvůli úzké myši díře v Ondřejově před náměstím, leda to stříhnout na hvězdárnu hned z tohoto směru, odpadly by další kostky a za mně by takovýto dojezd bohatě stačil, ale chápu, že spousta lidí tam ten dojezd z náměstí po dalších kočících hlavách asi bude chtít zachovat. Každopádně krásnej závod a jen tak dál!

DOBROVICE

Luke – Pohoda, výlet - tak určitě!

Prý nejmíň polovina výkonu je v hlavě. Tak to bude super, poslední dobou se mi jezdí dobře a mám čas jezdit pravidelně. Krušnoton byl parádní, v Lipencích se mi podařilo konečně hodně zmáčknout a s časem jsem byl spokojen. Zkrátka a dobře, forma je, aspoň v souvislostech mé výkonnosti. Takže na Lawi Tour Classic se těším. Vlastně ani nejsem před startem nervózní, mám pocit, že všechno mi hraje do karet. Lidí bude dost, skupinu si přece najdu, když v Milovicích nás bylo pořád kolem dvaceti. Navíc mám pocit, že těch pár brdků by nemělo být nic, kde mě vyklepou. V sobotu nasadit 28mm pláště na zimáka a projet pár úseků po šotolině a prachu kolem Průhonic. Strava hlásí čísla z říše snů a já se těším až to předvedu v závodě. V neděli v 7 sraz s Oťasem, cesta ubíhá krátce po 8 mé jsme ve Vinařicích, nemáme problém zaparkovat ani se zaregistrovat. Sluníčko příjemně hřeje a láká k poflakování. Ještě chvíli pokecáme a pak jedem roztočit nohy a kouknout na finish a pověstnou Kovárnu. Od zámku krásný výhled na Polabí, no zas tak malý kopeček to tedy není. Zato Kovárna vypadá docela v pohodě, ovšem jen do chvíle, kdy nám dojde, kde ten kopec končí. Ve zkratce, 11% z toho první půlka kostkách (teda vlastně kamenech, ale aspoň držících po hromadě) a druhá půlka po drti asfaltu a kamenů co tu dřív tvořili povrch. Oťas prohrábne a už stojí, já taky zastavuju. Nastoupit už se nedá, takže pěkně pěšky. No v závodě stejně asi nebude kudy projet, tak aspoň potrénujem tlačení. Pak už zpět na start, pozdravit se, pokecat s Kaprem a jdeme se řadit na start. Vepředu už je plno, tak poslušně dozadu za Strojdu, ještě vtipkuju, že tady to aspoň nebude bolet. Na čas vyrážíme, jede se za autem a z kopce, je to docela nervózní, pořád na brzdách. Když se to srovná, využívám trochu mezer a cpu se dopředu a za chvíli jsem už i na té správné straně kde nefouká. Moje oblíbená pozice hned vedle škarpy, abych měl kam zdrhnout v případě problému. Když už se zdá situace klidnější, chci se ještě napít, než začne šrot. V protisměru ale auta a v balíku panika. S bidonem v ruce mě vytlačí do škarpy, kterou světe div se projíždím v sedle a vrací se na asfalt. Jsem zas na konci a za chvíli je ostrý start. Je odstartováno, nejsem úplně vzadu ale zadarmo to nebylo. Začíná se to natahovat a trhat, když najednou čelo balíku zastavuje a vrací se, že nestihli odbočku. První úzký sektor mezi poli začíná trochu netradičně průjezdem areálu zdejší firmy. Jede se rychle a zběsile, ti co na čele nezatočili se derou zpět. Zprava zleva se to valí kolem, občas se nevejdou a berou to trávou kolem cesty. Rychle a zběsile gravel edition. I kdybych se chtěl dostat trochu vřed tak už není kudy, vlastně se radši nehýbu a snažím se přežít. Na silnici uklidnění, střelci z čela došli a kolem mě se formuje skupinka. Jedou se pěkný bomby, je tu dres sparty, starkovci, přijde mi možná i nad moje síly. ale je tu i Oťas, kterej to od začátku pěkně nakopl. Tak tu chci taky zůstat. Za chvíli Oťas zalepuje díru na pár lidí, jdu mu pomoc. No pěkně šrot hned od začátku, ale jsme tam, s čelem éčka. Tak snad to nebylo tak zbytečný, jak to vypadalo... Pohromadě pod Kovárnu, ale Oťas shazuje řetěz hned dole. ach jo. V půlce rachot až koukám, co se mi stalo s kolem, ale jsou to místní fans. Řvou jak zběsilý, radí brát to po trávě. Daří se mi držet tempo, nesesedat a řvát na lidi co tlačí, ať mi nelezou do stopy. Předjíždím i spart'ana a jsem nahoře. Paráda. V dalším kopci je mi jasný, že do týhle skupinky jsem ještě nedorostl, ale to neva, zas a znova to někdo zkouší, nereaguju a zůstanu v té horší části. První šotolinový úsek rozseká skupinu na kousky. Do začátku opatrně, spousta lidí stojí podél cesty s defektem. Na silnici dva lidi před a jeden za. Čekám, je to holka, chce jet, takže točíme a za chvíli máme i ty dva před. Sjíždíme ještě jednoho,

ale pak už nikdo moc nejede. Až do dalšího úseku, kde za to všichni berou, no to mi úplně nevyhovuje. Po chvíli koukám, že neřadím, mám nějaký bodláky v hazce. Takže zastavuju, vykuchám bodláčí a valím dál. Najedou vedro k chcípnutí, z cesty sálá horko, slunce paří. Koukám za sebe, nikde nikdo. Snad támhle v dálce. Nechce se mi jet samotnému, a tak čekám, podle siluety by tam mohl být Oťas. Napít (až teď, aha?) a v klidu počkat a zahákovat skupinku kterou opravdu táhne Oťas. Tak jo, proč to neodjet spolu, říkám si. Další polňačka a já se topím v písku, ustojím to se cítí, ale musím zastavit, jinak se z toho dostat nedá. Zbytek jel jinou stopu, a tak si je sjíždím, ale neblížím se ani o metr. Do háje, co se to děje. tohle mám přece v pohodě zalepit. Oťas se otáčí a asi chtějí počkat, tak jedu, ale dojeli mě dvě slečny, takže motivace vyměnit tuhle skupinku za ty tři dědky není úplně nejvyšší. Na silnici jsme ale hned pohromadě a jedeme směr Mcely. Hlásím Oťasovi, že to dnes na nějakou pomoc nevidím, že toho mám už docela dost, a hlavně ať na mě nikde nečeká. Docela střídáme i když k ideálu to má daleko (no ideál by byl vlézt na špic a jet), přijde mi nejvíc maká Oťas, dneska mu to fakt sedlo. Před Mcelama nás ještě dojede další skupinka defektářů, kde je i Josef Burgr, později druhý v E. Ten to začne hrotit, že necháme holku tahat (nijak méněcenná mi nepřišla, naopak, tak proč by nemohla na špic) a Oťas hned jde na špic. Jdu ho vyhodit, zrovna on je tam skoro pořád, ale cítím, že už brzo bude můj konec. Nikdo další se na špici neotočí, a tak za to Burgr a pár lidí bere a mizí. Pěkná taktika. Kopec Mcely. Jestli jsem do teď myslel, že umřu, tak tady jsem umřel. Vůbec to nejde vyjet. Stoupnout si a vylámat to, za chvíli bych byl nahoře, dyť já to jedu pomalejc než v zimě na výletě. Prostě tragédie, všichni mi ujíždí. odbočka doleva a dnf láká, ale pak zase závody se dokončují. Točím doprava, zkouším zahákovat aspoň J.Krajčíka z Dexteru, ale není z čeho. čučím na svoje watty a nevěřím. Vypítej bidon, gel, nic nepomohlo a můj stáv se celou dobu jen zhoršuje. Spalující slunce se do mě opírá a já jedu tak pomalu, že mě ani proud vzduchu neochlazuje. Hlava jak v troubě, tělo obalený prachem a solí, pot se vypaří rychleji, než vypoť. Druhý bidon horký, neosvěžuje, navíc bych ho vypil hned, ale musím šetřit až do cíle. Marně vyhlížím samošku, stát se znovu cyklistou by byl sen, ale živý člověk by pro dnešek stačil. Místo samošky ale vidím jen Oťase. Nechal si ujet Krajčíka (a přišel o bednu) a prej mě odveze do cíle. Prej pohoda, výlet. Oponuji, že mi nic nepomůže, že měl jet. Pohoda a výlet, to si teď neumím představit, ale jsem vděčný. Na výletě se může křičet mooc a tak si párkrát zakřičím. Koukám po okolních hospodách, ale tlustej plášť před mýma očima nezahybá a kazeta se dál otáčí jako kolo osudu před kterým není úniku. Mlčím a snažím se dýchat, moc mi to nejde a když zrovna jo, špačkuju a ptám se, kdy už tam budem. Oťas hází nějaký čísla, ale nevěřím mu, ale vlastně mi je to úplně jedno. Už to nebolí, nic necítím, při pohledu na Garmina a watty, které produkují, se mi chce plakat. Konečně les a trocha chladu, v rámci možností, teplota neklesá pod 30. Konečně pěkněj asphalt a známá cesta na Seletice, už se aspoň jede směr cíl. Oťas začíná přitápět a já překvapivě držím, dostáváme se aspoň na normální cestovní rychlost. Dokonce se blížíme k nějakým dalším mrtvolám před námi, z čehož moc radost nemám, protože jestli se zase začne závodit, budu mít problém se dostat do cíle. Nájezd na poslední sektor z Jabkenic a my jsme těsně za zombíkem, co se sotva drží na kole, jako já. Jak se najede na pole, Oťas je hned za ním, ale já ne. Jestli jsem do teď byl v troubě na 250, teď mě hodili na pánev a polili alkoholem. Teplota odhadem tak o 10 stupňů větší než těch 33 doteď. Na konci sektoru jsem úplně upečeněj, veškeré náznaky zlepšení pryč. Zombík zas odjel, Oťas čeká, zapřahám a jsem tažen dál. Za chvíli zas dojíždíme zombíka, ale v háku nám nevydrží, tak rychle valíme. Za chvíli ještě jeden zombík a blížíme se k finálnímu kopci. Domlouváme se, že nebudeme riskovat a trochu přišlápnem, aby se nezahákoval. Ha další zářez, víc jak 120W nevytočím a už sem předjel dva lidi. Pod posledním kopcem se loučím a posílám Oťase vpřed, tohle mi bude chvíli trvat. Překvapivě mě ani nikdo nepředjede. A já můžu projet cílem. Dnes to bylo o dojetí a sakra těžký. Tým trenérů, fyzioterapeutů a doktorů teď bude dlouho zkoumat, co se stalo. Přijde mi, že v hlavní roli bude vedro, asi jsem i málo pil, jak sem se snažil ujet to na dva bidony a šetřil pití. U fronty na jídlo a pití hlásí, že tam někdo zkolaboval a po chvíli se mi motá hlava tak, že si jdu radši sednout, tohle se mi ještě nestalo. Sedím tam mimo s hlavou v klíně a probírá mě až Kofola co mi donesl Oťas. Jídlo a pití mě pak trochu uschopní. Oťas se ptá Kapra, jestli čeká na vyhlášení, Kapr mu lišácky odpovídá že jo, že vyhrál. Tak ještě si zařvat a zatleskat vítězi pod stupni. Nakonec týmově úspěšnej závod, tak se to lé maže, zkušenosti holt zadarmo nejsou.

KLIKOVY VRCHY

Luke – Klikovy vrchy na vrcholu blaha

Tak Klikovy vrchy jsem jet nechtěl, pak jsem zkusil Kolem Posázaví a změnil názor. Vlastně jsem se začal těšit. Po vzoru naší legendy jsem si v sobotu dal na rozjetí Václavskou jízdu a tak se ráno vydávám do Lán pln optimismu. V Bechyni se mi po sobotním závodě jelo skvěle, tak to samé čekám dnes. Na zem mě trochu vrací první brdek hned za kruháčem na startu. V profilu skoro vidět není, ale na silnici vypadá nic moc. Tady se zaspát nesmí, prudká část je krátká, toho se nebojím, ale následuje ještě magnet a já nejsem dojížděcí typ, tady musím být v balíku, pokud možno aspoň v půlce a beztak to bude bolet. Nadšení trochu opadá a to je dobře, s nadšením před startem mi to v závodě zatím nikdy nešlo. Startujeme přesně v 11. Zvedám se už na kruháci a jedu, prudká část za mnou a já jsem tam, kde jsem odstartoval, to je dobré znamení. Nicméně se fakt jede, takže si sedám, jen abych hodil těžší převod a zase se zvedám. Jedu to vestoje až na vrchol, všichni kolem sice spokojeně sedí a já už

závodím, ale co už. Můj cíl je tady být a to se daří. Za chvíli už sjezd a když se to srovná, přichází opojný pocit. Ani nešlápnu, jen se vezu a přesto pořád přes 40 km/h. Vedle mě si lebedí Tomáš Kotrlík ve žlutém dresu, jsem kolem 20. místa a vím, že tohle se fakt povedlo. Jak na Doksech, takže připomínka nezrakvit se v dalším kopci. A ten je tady, tak někdy snad nashledanou, bylo mi ctí. Z čela se to zvedá, já si jedu radši svoje a doufám, že se ke mě někdo přidá. Nikdo se nepřidal, ale přece jen to pár lidí vysypalo, takže mám magnet před sebou. Docela jede, tak si nastoupím a v brdku u Nového Domu konečně těch nekonečných 50 metrů zalepuji. Před námi nikdo vidět není, ale začínáme točit a z Městečka je do kopce čas i probrat strategii na zbytek závodu. Pozdravit fanynku, která mi přeje ať se mi dobře šlape Na vrcholu kopce předjíždíme dalšího odpadlíka, který čeká na druhý balík až moc okatě a magnetem se stávají další dva. Zprvu si myslíme, že jsou to turisti, pak turisti na elektrokolech, ale pak musíme uznat, že asi taky závodějí a je docela fuška je sjet. To se ale daří a ve čtyřech je to pro mě vysněná grupa. Ale moc si jí neužíváme, protože je tu čelo druhého balíku. Nepleteme se jim do boje a chytáme až další skupinku, kde se jede o 11. místo... překvapivě je tu docela málo lidí, chybí Kapr a nepřekvapivě je tu pár lidí z prvního balíku. Kluci jedou pěkný bomby a snažej se to navětru ještě víc natrhat. To se místy daří a pár lidí z prvního balíku to vzdává. Jede se lajna a přede mnou to odpojujou. Ale já se chci svězt, bory křičí, že tu nejsou na parádu, tak se zvedám a spurtuju do skupinky, až se nepoznávám. Sem tu akorát, když se začíná klesat. Pár brdků to ještě zpestrňuje, ale můžu jít na max, a to zatím stačí. Hoblujeme levou krajnicí, protože každé centimetr je znát na bolesti v nohou, kterou stojí tady být. Konečně padáme k řece a vítr ustává. V prudké části sjezdu mi to ujíždí, kombinace strachu a toho, že to tu neznám je smrtící. Dole mám tak 50 metrů a nedělám si iluze, že to sjeďu. Škoda, teď se pojedou podél řeky, začíná mě to mrzet, ale vzpomenu si, že včera jsem při tom spurtu jel 50 po rovince docela dlouho a to by třeba mohlo stačit. Zvedám se a přibližuju se, minutovej sprint a jsem tam. Neuvěřitelný. Pod další kopec v téhle vybrané společnosti, to je jak sen. Tolik šrotu už dneska bylo a mě se pořád jede docela dobře. Neváhám a když přijde řada jdu na špic, snažím se tak působit psychologicky na soupeře z 1. balíku co tu ještě zbyli a nestřídaj, ale v kopci na Velkou Bukovou je mi to houby platný. Pár lidí odjíždí, zbytek se trousí nahoru a já mezi posledními. Kdybych dole netahal, jsem o jedno místo vepředu, ale zase ten pocit, že se nevezu, ale jedu s nima... ne nelituju, smírju se se sólojízdou do cíle a cpu se cukrama, když to zrovna jde. Ještě ani nejsem nahoře, když za mnou poznávám hlas Kapra. Čekám nějakou skupinku, ale je tu jen Kapr a Standa Hájek. Prej mám jet s nima, no tak určitě. Zkusím párkrát potáhnout, už tam nechávám vše, co mám. Sjezd do Městečka je v pohodě, ale výhled, že do cíle to už jen stoupá mě drtí snad stejně jak ty kostky na začátku stoupání. Zas je tu ta proklatá díra. Jak skončí asfalt, tak se snažím to dojet. To se daří, zůstávám ve stoje, protože když si sednu, tak už nohy nestačí. Kapr hecuje posledních pár metrů, já ve stoje tlačím kolo vzhůru rukama, nohama, prostě vším. Konečně se to trochu srovnává, jsem tam a za odměnu teď můžu s těma dvěma točit. Au. Vůbec nevím kolik, v nohách dávno není cit, kde je hrana, kde je tempo, co už je moc. Všechno už je jen strašná bolest, ale hlava je nadšená, letíme. Vždycky jdu na řadu po Kaprovi a držím jeho rychlost tak dlouho, než Standa usoudí, že už se v další vteřině rozpadnu a bez vyzvání mě radši vystřídá. Předjíždíme nějaký lidi z prvního balíku a dva se chytanou. Po chvíli je vyzývám ke střídání, pod záminkou toho, že přece nás nepovezou starší. Povedlo se, jdou na chvíli na špic a já můžu dýl odpočívat v háku, cíl není daleko a já hraju o minuty, než to nohy kompletně zabalí. Přichází sjezd před posledním kopečkem, trochu se to natáhne, Kapr na čele má náskok a drží ho i v kopci. Za ním někdo z mého balíku a já. Pak nás předjíždí Standa a vydává se Kapra stíhat. Já chvíli čekám, jestli po něm někdo půjde a pak ujíždím svým soupeřům. Dotahuji Standu, ale za Kaprem ho nepovezu, bojujou spolu o druhé místo v D. Pro mě se tak rýsuje pěkné svezení do cíle. Chvilí to vypadá, že se přibližujeme, ale pak se vzdálenost ustálí. Neskutečný jak to oba rvou, i v háku mě to pěkně bolí, ale aspoň to takhle můžu zdokumentovat, když Kapr nepíše reporty. Pořád tak 40 metrů pro Kapra. Poslední brdek a cíl, Standa se zvedá, ale na Kapra to nestačí, projíždíme cílem sedm vteřin po něm. To byl teda závěr sezóny. Trpěl jsem a pořádně sem si to užil. Svezl jsem se v balíku, pak s Lacem Šindelářem a spol. a nakonec Kapr se Standou a jejich představení z první řady. To vše s perfektním zabezpečením, v ideálním cyklistickém počasí. Co víc si přát. Další krásnej podzimní závod, bude to fuška, si to příští rok všechno zopakovat.

Radim – Klikovy vrchy aneb když je jízda do kopce za odměnu

Třetí zářijovou neděli se jezdi tradičně Klikovy vrchy, loni jsem se nezúčastnil, když jsem vyspával po večírku, letos jsem nevyspával, počasí bylo takřka ideální (až na poměrně silný nezvyklý východní vítr), Klára a děti jeli se mnou, že si udělají po dobu závodu výlet a dokonce se mi podařilo na 23. závodě z 26 závodě od konce konečně vyzvednout startovní číslo UAC pro celou sezónu. Akorát času na rozjetí moc není, v čase startu mladšího balíku si ještě přidělávám číslo u auta a na čas startu mého staršího balíku v 11:10 dorážím asi tak dvě minuty před. Po startu z Lán od hřiště na poměrně výrazně pozměněné trasy oproti předchozím ročníkům, co jsem jel, se první horizont za kruhákem našťestí moc nejede, tak se prokousávám ze zadních pozic někam zhruba doprostřed balíku, a když pak okolo sebe vidím známá jména výkonnostně podobně naladěných soupeřů, tak vím, že tady jsem dobře a víc dopředu už se ani netlačím, protože by mi v prvním kopci dali stejně pocítit, že tam nepatřím. Dokonce ve spodní části kopce z Myšiny jsem stále ještě součástí hlavního pole, i když už samozřejmě na zadních pozicích, kde to odpadá jeden za druhým, ale ani jsem nepočítal, že se budu na zaváděcí auto v tomto místě koukat ještě takto poměrně zblízka. Ve druhé části kopce čelo trochu zrychluje, takže odpadám z čelní skupiny, ale hodně lidí,

kteře považuju za trochu lepší, než já, jsou ještě za mnou a okolo mě se formuje hodně kvalitních jezdců do cca 8 členné skupinky, jsou tu např. Jiří Vlček a Petr Tácha, který plní ve skupině funkci lokomotivy na následném přejezdu na Nový Dům a letí se tady opravdu svižně, až si v jednu chvíli i říkám, že snad dojedeme až zpátky do čelní skupiny, která je stále občas vidět tak necelou minutu před námi. Za křižovatkou na Městečko šikmo proti větru se ale tempo přece jen zpomaluje, čelo se definitivně vzdaluje a nás naopak sjíždí další skupinka, kterou přiváží další lokomotiva Antonín Čech od Starka, je tu i můj dlouhodobý rival a kamarád Petr Okruhlica, kterému jsem předtím v kopci dokázal poodjet, ale nyní jsme opět spolu. Do Městečka pokračujeme v této velké cca 16-20 členné skupině, ale stoupání na Velkou Bukovou zase přerozdělá karty. Odjíždí nám tady trojička CSK Markus Kubín, Burgr, Hájek s vedoucí ženou Milec-Jiřincovou, ale nás se formuje taky pěkná skupina osmi lidí, jsou tu Tácha a Čech jakožto výborní tempaři, nechybí Petr Okruhlica, kterého bych jako vždy chtěl porazit, což se mi většinou těsně nepodaří, takže je na co se těšit. První větší kopce dne máme za sebou, cítil jsem se v nich relativně dobře, nohy jely a držel jsem se obstojně, tak teď se těším, jak si v placatější části okolo Všetat a Panošihó Újezdu odpočinu, ale ouha, ono se po rovině na větru jedou snad ještě větší kule, než do těch kopců. Tepy mi prakticky dolů neslezly ani o „ň“, navíc na tom větru je i problém, že když si byť i v háku sáhnou do kapsy pro tyčinku nebo bych se chtěl napít, tak hned hrozí, že to cukne, naskočí mi díra, a už to nesjedu. Takhle přesně se mi to stane před Panošim Újezdem, to ještě i za pomoci ostatních, které jsem tím odpojil, sjedeme, ale za křižovatkou nad Slabcema, kde se to otočí přímo proti větru chytám díru znovu, dva mě přesputují, aby se docvakli, ale já to už nedokážu, naskakuje mi tam 5 m, 10 m, pak už asi 50 m mezera, za mnou už nikdo, kdo by pomohl, a můžu to pomalu začít balit. Naštěstí je tu ještě sjezd přes Hřebečniky a Týřovice k Berounce, k němu se ubírají mé poslední zbytky nadějí, protože tam bych mohl ještě něco sjet, sjezdař jsem celkem dobrý, ale trvá to překrutně dlouho, než se silnice zlomí pořádně z kopce, z počátku se to tam pořád tak plácá v horizontech a já se tu větrám jak hovado, držku nataženou, jak se snažím udržet odstup aspoň tak cca do 100 m, ale už se v duchu pomalu loučím. V Hřebečnicích se silnice naštěstí pořádně zaklikatí, tak tady ztrátu srazím už jen na kousek, a v Týřovicích už jsem zase zpět ve skupině, ale bolelo to teda pěkně, sliny mi tečou po bradě ještě dlouho poté. A navíc dole u řeky nás to vyplivne zase pěkně roztroušené a hned je potřeba to zase sjíždět, dojedu jednoho a dál už na to nemám morál, čelo je tak ještě o 50 m dál, asi bych se na další sjíždění už vykašlal, ale v tom se okolo mě přezene Petr Okruhlica, tak to mě nakopne, vyvážím se za ním a za chvíli jsme ve skupině zpět. Pohřích se za chvíli stejně zvolňuje a dojíždí i další, tak to byly trochu zbytečně vynaložené wattly, ale to nešlo dopředu vědět, taky jsme tu mohli definitivně zaostat a už se nevrátit. Pak se to zase najednou rozjede, sice tady v údolí u řeky tolik nefouká, ale stejně to bolí i v háku a já zjišťuju, že se na následující kopec na Velkou Bukovou od Berounky docela těším, že si v něm snad i trochu odpočinu! Sice to zní divně, ale je to tak, do kopce se samozřejmě taky jede tempo, ale tak nějak vím, že tady mi to neujede. Nahoře na horizontech mám ale zase problém, doskakuju tam na dvakrát, a to jsem se chtěl jenom trochu napít. Následuje rychlý přejezd a sjezd zpět do Městečka, tam najíždím do kopce jako čtvrtý, úsek s kostkami je nepříjemný, ale naštěstí krátký, a pak už je to jenom kopec, ostatní se k nám dorazí, držím se na konci skupiny a mám toho už pomalu dost, nicméně stále lepší, než na rovině na větru, tady by mi to ujet nemělo. Ale jakmile se to trochu srovná, zase se začíná jet hrana a už mi přitom lezou oči z důlků, naštěstí je to tady s větrem šikmo zezadu, tak to pomáhá se udržet, ale jednou jsem za sebou i tak trochu odpojil Igora Kubína a měl jsem trochu strach, že už ho zpátky do skupiny ani nedovezu, ale podařilo se. Za odbočkou na Nový Dům dojíždíme dvojičku a k Igorově radosti je jeden z dojetých Josef Burgr, jeho stájový kolega a zároveň soupeř v boji o první místo mezi dědkama (kategorie E na 60 let). Myslím, že Josef už byl trochu vyvětraný a ani pořádně nezalovil, takže tady Igor na účasti v naší skupině to první místo asi zlomil ve svůj prospěch. Následuje sjezd zpět do Myší díry, původně jsem tady chtěl něco zkusit, jako nasadit nějaké tempo a zkusit s někým odjet a vypracovaný náskok udržet v posledním stoupání až do cíle, není to zase takový kopec a mohlo by mi to tady celkem sedět, a když se o nic nepokusím, tak mě pak ve spurtu všichni předjedou. Nakonec to, co jsem měl sám v úmyslu, za mě udělá Igor, ovšem určitě razantněji, než bych to udělal já, nastoupí si ještě ve sjezdu kousek před dolíkem, za ním se vyváží Běhounek, já jsem dole na mostku na třetí pozici, za mnou je Petr Tácha a pak už mezera. Petr mě předjede, snažím se ho uviset, daří se a za chvíli jsme u těch prvních dvou, za námi 50 m díra, tak to vypadá nadějně. O tempo se nejvíce stará Petr, pak Igor, zbylý kolega a zejména já špicí spíše jen projíždíme a hned zase odstřídáváme, už není moc kde z čeho brát, ale náskok se nezmenšuje, spíše naopak, takže do finálního horizontu před cílem už je jasné, že nás zezadu nikdo nesjede. Asi 200 m před cílem ti tři zvedají zadky a jdou do spurtu, Igor si jede za svým vítězstvím v kategorii, my zbylí už soutěžíme pouze o čest, nechávám je ale jet, stejně bych na ně už neměl a jsem i tak spokojený, bo jsem úkol splnil a větší část skupiny zůstala za mnou. Udělal jsem to zkrátka v tom závěru tak, jak jsem si naplánoval, povedlo se (hlavně tedy díky nástupu Igora, ten můj by asi nebyl tak razantní a dojeli by nás), tak tedy Babí léto a Klikovy vrchy budiž pochváleny! Stopky se zastavují na údajích 2:19:37 h (30,94 km/h), v absolutním pořadí balíku mi to nakonec stačí na 25. místo ze 45 (17. ze 33. v pořadí UAC bez příchozích), zvítězil Pavel Petr (CK LOKO PARDUBICE) v čase 2:06:30 (34,15 km/h) těsně před Martinem Slaníkem (LAPIERRE) a Miroslavem Horváthem (AC Sparta Praha cycling akademie).